

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1036**

4 69 ΠΛΒ
Παπαμιχάνη (Ε.)

Ε. ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΗ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ε ΠΑΡΑΧΩΡΑ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

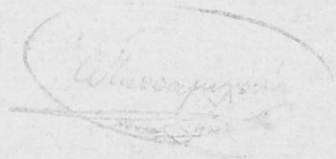

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΔΟΣΗ 8. ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ

Κατεχωρίσθη εν τῷ διαίτιον δωρεάν
κατ' ἀριθ. 1024 τοῦ 1924

ΤΙΜΗ ΔΕ 92
ΑΡΙΘ. ΠΡΑΞ. ΕΠΙΣΥΜΒ. 56

Ἀθῆναι 1924

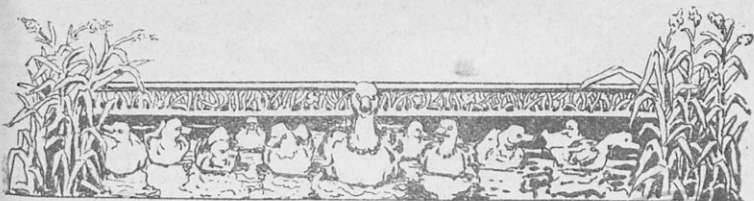
Ἐκδοτικὸς Οἶκος Α. καὶ Η. Δημητράκου

Ὅδος Σταδίου 56

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

17

002
ΕΛΣ
ΕΤΡΑ
1036

1. Ὁ νέος μαθητής.

1

Ἔχετε δεῖ μὲ πόση λαχτάρα ἀνοίγει ἡ μητέρα τὴ θερμὴ τῆς ἀγκαλιάς καὶ δέχεται τὸ παιδάκι τῆς, ποῦ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ δῆ;

«Ὦ, ὅλοι μας καὶ πολλές, μὰ πάρα πολλές φορές!» σὰς ἀκούω νὰ λέτε.

Ἔτσι κάθε σχολεῖο, σὰ μανούλα καὶ αὐτό, ἅμα περάση τὸ καλοκαίρι, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του καὶ δέχεται τὰ παιδάκια του, ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Τὸ μικρὸ ὅμως σχολεῖο ἐνὸς χωριοῦ εἶναι λυπημένον. Μέρησ τῶρα περιμένει δυὸ ἀδερφάκια.

«Οὔτε σήμερα δὲν ἔρχονται!» εἶπε μιὰ μέρα τὸ σχολεῖο, καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα καὶ ἔσφιγγε πάλι στὴν ἀγκαλιά του τ' ἄλλα καλά του παιδιά.

Παπαμιχαήλ, Ἀλφειογράφος, ἔκδ. 3.

2

Ἐξαφνα τὸ ἀεράκι ἀνοίγει μὲ χτύπο τὴν πόρτα. « Ἄ! ὄχι πιά τρέλες! Τὰ παιδιά ἔχουν δουλειά » λέει τὸ σχολειο-σοβαρά.

« Μὰ κοίταξε δὰ λιγάκι καὶ ἀπὸ δῶ » λέει τὸ ἀεράκι. Καὶ παίζει τρελά μὲ τὰ μαλλάκια τῶν παιδιῶν καὶ ξεφυλλίζει βιαστικά τὰ βιβλία τους.

« ὦ, τὰ καλά μου τὰ παιδιά! » Νά τα, ἔρχονται » εἶπε τὸ σχολειο.

3

Ἐνα κοριτσάκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν κι ἓνα ἀγοράκι ὡς ἑπτὰ χρονῶν, πιασμένα χέρι χέρι, ἀνεβαίνουν τὸ τελευταίο σκαλοπάτι.

Τὸ ἀγοράκι κάθεται σαστισμένο καὶ σὲ λίγο μπαίνει ἡ δασκάλισσα.

2. Τὸ ἀγοράκι.

« ὦ! νὰ καὶ ἓνας νέος μαθητής! Πῶς σὲ λένε, παιδί μου; » ρωτᾷ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἡ δασκάλισσα τὸ ἀγοράκι.

Τὸ ἀγοράκι ἀπαντᾷ μὲ θάρρος:

« Μὲ λένε Γεώργιο Λιόντα ».

— « Ἄλλα ἀδέρφια ἔχεις; »

— «Τὴ Δαφνούλα» εἶπε ὁ Γιώργος κι ἔδειξε τὴν ἀδερφή του.

— «Ἄ, καλὰ!» εἶπε ἡ δασκάλισσα κι ἔβαλε τὸ Γιώργο νὰ καθίση.

3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρχισαν νὰ πᾶνε σχολεῖο.

«Γιατί, Δαφνούλα, δὲν ἦρθατε ἄμα ἀνοιξε τὸ σχολεῖο;» ρώτησε τότε ἡ δασκάλισσα τὴν ἀδερφή τοῦ Γιώργου.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίνεται: «Πήγαμε νὰ τρυγήσωμε τ' ἀμπέλια μας, καὶ μείναμε ἐκεῖ πέρα δυὸ ἐβδομάδες».

— «Καὶ σεῖς τί κάνατε;» ξαναρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Κι ἐγὼ καὶ ὁ Γιώργος τρυγούσαμε. Εἶχαμε οἱ δυὸ μας ἓνα μικρὸ καλαθάκι. Ἄμα γεμίζαμε τὸ καλαθάκι σταφύλια, τὸ κουβαλούσαμε στὸ πατητήρι καὶ τὸ ἀδειάζαμε στὸ σωρὸ μὲ τὰ πολλὰ σταφύλια.

» Βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ κόψῃ τὰ μῆλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια».

— «Καὶ ὅταν πατοῦσαν τὰ σταφύλια;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ὅταν ὁ παππούς» εἶπε ἡ Δαφνού-

λα, «πῆγε νὰ πατήση τὰ σταφύλια, τοῦ εἶπαμε: Κάμε μας, παππού, τὴ χάρη νὰ μᾶς πάρης νὰ πατήσωμε κι ἐμεῖς. Ὁ παππούς ἀκουμποῦσε μὲ τὰ δύο του χέρια στὸ ξύλινο φτυάρι, ἐγὼ βασιόμουν: ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ παππού ἀριστερά, καὶ ὁ Γεώργιος δεξιά. Τὶ ὄμορφα πὺν ἦταν: τσοῦφ, τσίφ, τσάφ! πλάτς, πλίτς, πλάτς! Καὶ ὁ μούστος κατακόκκινος πετιόταν ἀπὸ τὶς ρῶγες καὶ ἔκανε μικρὰ ποταμάκια: πηδοῦσε καὶ μᾶς κοκκίνιζε τὰ γυμνά μας πόδια»

—«Καὶ τί ἄλλο κάματε;» ξαναρώτησε ἡ δασκάλισσα.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίθηκε:

«Τὴν ὥρα πὺν κουδαλοῦσε ὁ Μπαρμπασταμάτης μὲ τὰ ζῶα μας τὸ μούστο, τὰ

μῆλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια, πηγαί-
ναμε κι ἔμεις μαζί του.»

— «Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ
καλὰ πράματα;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ἡ μητέρα θα κάμη ἀπὸ τὸ μούστο
πετιμέζι, μουσταλευριά καὶ μουστοκούλου-
ρα» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Ἀπὸ τὰ κυδώνια
θὰ κάμη κυδωνόπαστο μὲ μέλι. Μὲ μέλι,
πού τὸ μαζεύουν οἱ μέλισσες ἀπὸ τὸ θυμά-
ρι. Τί γλυκὸ πού εἶναι καὶ τί ὠραία πού
μυρίζει!»

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ ἡ Δαφνούλα, ἓνα ἀ-
γοράκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν φαινόταν πολὺ λυ-
πημένο.

«Παιδιά, διάλειμμα» φώναξε ἡ δασκά-
λισσα.

4. Τὸ λυπημένο ἀγοράκι.

«Πᾶμε, παιδιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα· κι ἔ-
πιασε μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ λυπημένο ἀ-
γοράκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Γιώργο.

Ὁ Γιώργος πῆρε στὸ ἄλλο του χέρι
ἓνα καλάθι, πού τοὺς τὸ εἶχε δώσει ἡ μη-
τέρα τους.

Πήγανε σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς· ἐκεῖ

μοίρασε ἡ Δαφνούλα στὰ τρία ἓνα καλο-
πλυμένο σταφύλι, ἓνα μῆλο, κι ἓνα κομ-
μάτι ψωμί.

«Τὸ μεσημέρι, Ἄλέκο, περνοῦμε ἀπὸ
τὸ σπίτι μας, καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνεις ἐσὺ
στὸ δικό σας. Τώρα πηγαίνετε μὲ τὸ Γιῶρ-
γο νὰ παίξετε· ἐγὼ θὰ πάω μὲ τ' ἄλλα
τα κορίτσια» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Ἄλέκος ἦταν παιδὶ μιᾶς χήρας φτω-
χῆς. Ὁ πατέρας τοῦ Ἄλέκου εἶχε σκο-
τωθῆ στὸν πόλεμο.

Β. Ὁ Γιῶργος παίξει τὸ τόπι μὲ τὸν Ἄλέκο.

«Παίζουμε τὸ τόπι, Ἄλέκο;» εἶπε ὁ
Γιῶργος.

— «Δὲν ἔχω τόπι!» εἶπε ὁ Ἄλέκος.

— «Θὰ παίξωμε μὲ τὸ δικό μου. Καὶ
θὰ σοῦ τὸ χαρίσω».

— «Καὶ σὺ τί θὰ ἔχης;» ρώτησε ὁ Ἄ-
λέκος.

— «Θὰ μοῦ φτιάξῃ ἄλλο ἡ Δαφνούλα
μας. Ξέρει αὐτὴ νὰ φτιάγῃ τόπια. Λίγο
μαλλὶ καὶ πανὶ ἀπέξω, καὶ εἶναι ἔτοιμο.
Ἔλα τώρα, πῆγαινε ἀπέναντι, νὰ μοῦ τὸ πε-
τᾶς καὶ νὰ σοῦ τὸ πετῶ» εἶπε ὁ Γιῶργος.

Ἄφοῦ ἔπαιζαν λίγο, εἶπε ὁ Γιωργος:
«Πάρε το τώρα, Ἄλεκο, νὰ παίξεις μό-
νος σου».

Ὁ Ἄλέκος τὸ πῆρε μὲ χαρὰ καὶ εἶπε:
«εὐχαριστῶ».

Ἦστερα τὸ πετοῦσε ψηλά, καὶ πρὶν νὰ
πέση κάτω τὸ ἄρπαζε μὲ τὸ χέρι του.
Ἔτσι ἔπαιξε πολλές φορές καὶ τραγουδοῦσε:

Ἄνεβα μῆλο,
κατέβα ρόδι.
νὰ σὲ ρωτήσω
πόσα χρόνια
θὰ ζήσω;
Ἐνα... δύο... τρία!...

6. Ἡ Δαφνούλα πιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.

1

Ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια ἔ-
παιζαν πρῶτα τὸ σκοινάκι.

Ἄμα κουράστηκαν, εἶπε ἡ Δαφνούλα:

«Κορίτσια, εἶδατε τὴν καινούρια μου
τὴν κούκλα; Τὴν ἔφτιαξα μαζί μὲ τὴν
κυρούλα μου, ὅταν ἤμαστε στὸ ἀμπέλι».

— «ὦ, τί ὄμορφη πού εἶναι!» εἶπαν τὰ
κορίτσια ὅλα μεμιάς. «Καὶ πῶς τὴ λές;»

— «Τριανταφυλλιά», εἶπε ἡ Δαφνούλα.
«Μὲ τὴν Τριανταφυλλιά μου καὶ μὲ τὸ γα-
τάκι μου τὴν Ψιψίνα πηγαίνω πολλές φο-
ρὲς στὸν ἄλλο παππού μου, τὸν πατέρα
τῆς μητέρας μου. Ξέρετε γιατί; Ὁ πατέρας
μοῦ ἔμαθε ἓνα ποίημα πού μοῦ ταιριάζει.
Νὰ σᾶς τὸ πῶ;»

— «Νὰ μᾶς τὸ πῆς! νὰ μᾶς τὸ πῆς!»
φώναξαν τὰ κορίτσια.

Τότε εἶπε ἡ Δαφνούλα:

2

Μὲ τί καμάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα της κρατώντας,
καὶ μ' ἓνα σπάγκο τὸ γατί
ξοπίσω της τραβώντας.

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη πιὸ παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά της χαιρετᾷ
μὲ μιά της καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια, χῆνα».

Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατί Ψιψίνα.

«Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε, και γιά ποῦ ;
νωρίς τί τάχα βγήκα ;
Πάω νά προφτάσω τὸν παπποῦ
ποῦ μὲ φιλεύει σῦκα».

3

— «Νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ ἓνα» εἶπε ἓνα
ἄλλο κορίτσι.

«Σιγά, κοπέλα μου, σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; στάσου.
Κανείς δὲ δὲ σὲ κυνηγᾷ,
κι ἔχεις καιρὸ μπροστά σου».

— «Πηγαίνω, μπάριμπα, στὸ γιατρὸ
τῆ κούκλα μου νά γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρό,
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη».

— «Βάλ' της εὐθύς συναπισμὸ
στὸ στῆθος καὶ στὸ πλάι.
Βάλ' της φανέλα στὸ λαιμό,
καὶ προσοχὴ μὴ φάη».

— «Τῆς ἔκαμα, καλὲ πολλὰ.
μὰ νά, τὰ ἴδια χάλια....,

Ἄχ! τί ἤθελα καὶ στὰ καλά
τῆς ἔδινα στραγάλια;»

— «Μ' ἂν ὁ γιατρός δὲν εἶν' ἐκεῖ,
ἢ νάρθη δὲ θελήσῃ;
ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
στὸ χέρι σου ζητήσῃ;»

— «Κι ἂν λείπη, τί; τὸν καρτερῶ.
Λεφτά; καὶ τί μὲ νοιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δὲ θυσιάζει.»

7. Ὁ Φουντοῦκος.

Πάνω στὸ τραγουδάκι αὐτὸ ἀκούστηκε
τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου:

«Ντίν, ντίν, ντίν!» φώναζε τὰ παιδιά,
νὰ πᾶνε πάλι μέσα, νὰ ξαναρχίσουν τὸ
μάθημα.

Ζωηρά ζωηρά, καὶ μὲ μάγουλα κατα-
κόκκινα ἀπὸ τὸ παιγνίδι, τρέχουν τὰ παι-
διά, καὶ ὁμορφα καὶ μὲ τάξην κάθεται τὸ
καθένα στὴ θέση του.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» πάλι τὸ κουδουνάκι
τοῦ σχολείου. «Μεσημέρι, παιδιά. Τρέξετε,
σᾶς περιμένει ἡ μανούλα σας.»

«Γάβ γάφ! γάβ γάφ!» Τί φωνές εἶναι αὐτές; Ξαφνίζονται τὰ παιδιά, καὶ σκορπίζονται ἄλλα δῶθε, ἄλλα κειθε.

Βλέπουν ὅμως ἓνα σκύλο νὰ πηδᾷ καὶ νὰ κάνη χαρὲς στὸ Γιώργο Λιόντα, τὸ νέο μαθητὴ. Καὶ τὸν γνωρίζουν τὸ σκύλο· εἶναι ὁ Φουντοῦκος τοῦ Φώτου Λιόντα, τοῦ πατέρα τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δαφνούλας.

«Φουντοῦκο, ποιὸν ἄφησες νὰ φυλάξῃ τὴν αὐλὴ;» λέει ἡ Δαφνούλα καὶ κουνᾷ τὸ χέρι της, σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν δείρῃ.

Ὁ Φουντοῦκος κουνᾷ τὴν οὐρὰ του καὶ τρέχει ἐμπρός, συχνὰ ὅμως γυρίζει πίσω, καὶ κοιτάζει ἂν τὸν ἀκολουθοῦν οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

8. Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλέκου.

1

«Κουκιρίκου!» φωνάζει ὁ κόκορας· «ἤρθαν πάλι τὰ καλά μας τὰ παιδιά! Κουκιρίκου! ἔρχονται μὲ τὸν Ἀλέκο, τοῦ παλικαριοῦ τὸ γιό!»

«Κουκιρίκου, κικιρί! ζήτω τὸ χρυσὸ παιδί!» λάλησαν τὰ κοκόρια ὅλου τοῦ

χωριού, τεντώνοντας τὸ λαιμό τους ὅσο
μποροῦσαν πιὸ ψηλά.

«Χχχ! χχχ!» κάνει καὶ ἡ χῆνα, καὶ
τεντώνει μὲ κακία στὸν Ἀλέκο τὸ μα-
κρουλὸ λαιμό της.

«Γὰβ γὰφ!» κάνει τότε ὁ Φουντοῦκος,
καὶ τῆς δαγκάνει τὴ μιὰ φτερούγα, νὰ τὴν
πονέση.

«Νιάου, νιάου» νιαουρίζει τὸ γατί στὸ
ἀπάνω σκαλί.

«Τὸ ψιφινάκι μου!» φωνάζει ἡ Δαφνού-
λα. «Πεινῶ, πεινῶ» θέλει νὰ πῆ, «ἔ-
λα, νὰ μου βάλῃς τὸ γάλα μου στὸ πιάτο».

2

Γεμάτη χαρὰ δέχεται τὰ τρία παιδιὰ
ἡ κυρὰ Ἀργυρῶ, ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου
καὶ τῆς Δαφνούλας.

Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Ἀλέ-
κος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα καλάθι. Μέσα ἦταν
σταφύλια, κυδώνια, μῆλα, ἀχλάδια, μου-
στοκούλουρα καὶ μερικὲς κερῆθρες μέλι,
ἀπὸ τὰ μελίτσια πού τρυγοῦσε ὁ παππούς
τῆς Δαφνούλας.

3

Λάμπει στα μάτια του Ἀλέκου ἡ χαρά.

«Πόσο θὰ χαρῆ ἡ μανούλα μου, πόσο
θὰ χαρῆ!» λέει μέσα του.

— «Κουκιρίκου!» ξαναλάλησε ὁ κόκο-
ρας. «Στὸ καλό, Ἀλέκο, στὸ καλό!»

9. Ἡ μέλισσα.

Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα,
ποὺ τόσο μέλι μᾶς δίνει,
θὰ σὲ κεντρίση καὶ κείνη,
καὶ θὰ πονῆς, θὰ πονῆς!

Γιατὶ ὁ Θεός, ποὺ τὴν ἔπλασε
γιὰ νὰ μᾶς δίνη τὸ μέλι,
τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲ θέλει
νὰ τὴν πειράζῃ κανεὶς.

Κι ἔτσι ὁ Θεός μας τῆς χάρισε
κεντρὶ γιὰ ὄπλο τῆς νάχης,
καὶ νὰ παιδεύῃ μονάχη,
νὰ τιμωρῆ τοὺς κακοὺς...

Μὴν τὴν πειράζεις... Ἦ ἀκοῦς;

ἄραχ
σοῦπ
-οχὸκ ὁ ἐπὶ κλάωνα
«ὸ ἄραχ ὅτι

10. Προσευχή.

Τὸ βράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθοῦν, ἡ Δαφνού-
λα καὶ ὁ Γιώργος λένε τὴν προσευχή τους:

Φύλαγε, Θεέ μου, τὴ μητέρα
καὶ τὴν καλή μας τὴ γιαγιά
καὶ τὸν παππού καὶ τὸν πατέρα
κι ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιά.

**11. Τὸ χωριουδάκι πὸν κάθονται
ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος**

Σωστὴ ζωγραφιά εἶναι τὸ χωριουδάκι
πὸν κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ κάτα-
σπρη ἐκκλησούλα τοῦ χωριοῦ. Ἀριστερά
καὶ παρακάτω εἶναι τὸ σχολεῖο, καὶ δε-
ξιά ὁ μύλος, πὸν ἀλέθουν οἱ χωρικοὶ τὰ
γεννήματά τους.

Τὰ κάτασπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ εἶ-
ναι κρυμμένα μέσα στα δέντρα καὶ στα
περιβόλια, καὶ ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι, φαί-
νονται ἀπὸ μακριὰ σὰ νὰ παίζουν τὸ
κρυφτούλι. Πότε φαίνονται ὀλόκληρα, πότε
κρύβονται καὶ δείχνουν κανένα κομμάτι.

ἀπὸ τὴν κοκκινωπὴ σκεπή τους, κανένα παράθυρο, καμιὰ πορτούλα.

Στὸ κάτω μέρος περνᾷ σὰ φίδι ἀσημέ-
νιο ἓνα ποταμάκι, πού φτάνει στὴν ἀκρο-
γιαλιὰ καὶ τρέχει γοργά, νὰ πέση στὴν
ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, τῆς θάλασσας.
Λεῦκες ψηλὲς στολίζουν τὶς ρεματιές.

**12. Ὁ Γεώργος λέει τὴν ἱστορίαν τοῦ γαϊ-
δάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς.**

1

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε ἡ δασκάλισσα:
« Πιὸ παιδὶ θὰ μᾶς πῆ ἓνα παραμῦθι; »

— « Ἐγώ » εἶπε πρῶτος καὶ καλύτερος
ὁ Γεώργος.

— « Ἐμπρὸς λοιπόν, Γεώργο » τοῦ λέει
ἡ δασκάλισσα.

Καὶ ὁ Γεώργος ἄρχισε:

2

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ἦταν, σάν καὶ τώ-
ρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι εἶ-
χαν πολλὰ δουλειές. Ἕνας γαῖδαρος τότε,
ὁ κύρ Μεντής, ἀπὸ τὴν ἀπάνω γειτονιά, εἶπε

ἀπὸ μέσα του: «Κακὸ πρὸς μὲ βρῆκε! Ἐγὼ πρέπει νὰ κουβαλήσω στὴ ράχη μου τὰ σταφύλια, τὸ μούστο, τὰ μήλα, τὰ κυδώνια, τὰ κάστανα, τὰ καρύδια. Ὑστερα θὰ μὲ βάλουν νὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα, γιὰ νὰ ζεσταίνεται ὁ ἀφέντης μου στὸ τζάκι, κι ἐγὼ νὰ τουρτουρίζω στὸν ἀχερῶνα.

» Νὰ πῆς πὼς τελειώνουν τότε τὰ βάρσανά μου; Πρέπει νὰ φορτώνωμαι καὶ νὰ πηγαίνω στὸ καΐκι σέλινα, σέσκουλα καὶ ἄλλα χειμωνιάτικα λαχανικά. Εἶναι ζωὴ αὐτὴ; Τί νὰ κάμω; Ἄ νά, θὰ κατέβω κι ἐγὼ στὸ λιμάνι, θὰ πάρω ἓνα καΐκι καὶ θὰ πάω ταξίδι».

3

Τὸ εἶπε καὶ ξεκίνησε ὁ κύρ Μεντής, ὁ γάιδαρος. Καθὼς περνοῦσε τὴ ρεματιά, τὸν εἶδαν ἀπὸ τὶς λυγαριές πρὸς ἦταν κρυμμένοι, ὁ κύρ Νικόλας, ὁ λύκος, καὶ ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἄλεπού.

«Καλοθρεμμένος γάιδαρος» εἶπαν ἀναμεταξύ τους. «Εἶναι κρῖμα νὰ μᾶς γλιτώση!»

— «Γιὰ ποῦ ὥρα καλὴ, κύρ Μεντή;» ρωτοῦν κι οἱ δυὸ μαζί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους.

— « Πάω νὰ πάρω ἓνα καΐκι, νὰ πάω ταξίδι » εἶπε ὁ κύρ Μεντής.

— « Τί καλά· κι ἐμεῖς γιὰ ταξίδι εἴμαστε. Τὸ καΐκι τὸ ἔχομε ἔτοιμο, μᾶς λείπει ὅμως ὁ τιμονιέρης. Ἔρχεσαι μαζί μας; »

— « Θέλει καὶ ρώτημα; Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη συντροφιά; » εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ κύρ Μεντής.

4

Τῆ στιγμῇ πού πήγαινε νὰ μπη πρώτος ὁ κύρ Μεντής στὸ καΐκι, πετιέται ἡ κύρα Μαριώ.

« Πολὺ βιάζεσαι, κύρ Μεντή. Ἄν ἔχομε κρίματα πού δὲ συγχωριοῦνται θὰ πνιγοῦμε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ποῦμε τὰ κρίματά μας, νὰ δοῦμε ἂν συγχωριοῦνται. Ἔτσι περνᾷ ὁ κόσμος τὴ θάλασσα, πού εἶναι πλατιά καὶ βαθιά; »

— « Πολὺ καλά » εἶπε ὁ κύρ Μεντής. « Ποιὸς θ' ἀρχίση πρώτος; »

— « Ἐγώ! » πετάχτηκε ὁ λύκος. « Ἐμένα μ' ἀρέσει πολὺ τὸ κρέας ἀπὸ πρόβατο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἀρνί! . . . Εἶναι ἀλήθεια, πῶς σὰν μῶ σὲ στάνη τὴ ρημάζω· μοῦ ἀρέσει τὸ φαγί, μὰ πιὸ πολὺ μοῦ ἀρέσει

νά πνίγω και να ξεσκίζω τα πρόβατα. Εί-
ναι αυτό κακό;»

— «Α, α!» έκαμε ο κύρ Μεντής, ανοί-
γοντας διάπλατα το μεγάλο του στόμα.

— «Πως; τί; τό βρίσκεις κακό; Καλέ
κύρ Νικόλα μου, δέ βαριέσαι! Έτσι τό συνη-
θίζει ο κύρ Μεντής, ν' ανοίγη τό στόμα
του για τιποτένια πράματα. Τίποτε άλλο;»

ρώτησε ή κυρά Μαριώ.
— «Κάποτε, νά με συμπαθās, κύρ Μεν-
τή, δοκίμασα και κρέας γαιδάρου, μά μου χά-
λασε τό στομάχι, γιατί ήταν πολύ ξινό,
και δέν ξανάφαγα πιά» είπε ο λύκος.

— «Ω, τί άθώα πού τά λέει,!» Σωστό
άρνάκι! . . . Τώρα ή σειρά μου» είπε ή κυ-
ρά Μαριώ. «Έγώ ν' ρημάζω όλα τά κοτέ-
τσια του χωριού. Τα δοντάκια μου δέν μπο-
ρούν νά μασήσουν άλλο κρέας. Προχτές,
κύρ Μεντή, μπήκα στό κοτέτσι του άφεν-
τικου σου. Είχα πνίξει πέντ' έξι αύγου-
στιάτικα κοτοπούλια, μά ξαφνικά δέν ξέρω
τί σου ήρθε νά τραγουδήσης. Τρόμαξα τότε
κι έφυγα, μά δέ βαστώ καλά. Τί έχετε
νά πήτε για τά κρίματά μου,

Ὁ κύρ Μεντῆς ἔκαμε ν' ἀνοίξη πάλι τὸ στόμα του, μὰ ὁ κύρ Νικόλας δὲν τὸν ἀφήσε. « Πιὸ ἀθῶα ἀπὸ σένα, κυρὰ Μαριώ, στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει » εἶπε. Ἡ σειρά σου τώρα, κύρ Μεντῆ ».

6

— « Τί νὰ πῶ ἐγώ ; » εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς. « τ' ἀγριάγκαθο καὶ τὰ κλήματα πού ροκανίζω, ἢ κάποτε καὶ λίγο ἄχυρο ἢ βίκο ; »

— « Τίποτ' ἄλλο ; » ρώτησαν ἡ κυρὰ Μαριὸ καὶ ὁ κύρ Νικόλας.

— « Κάποτε καὶ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ λάχανο, καὶ τὴν ἀνοίξη κανένα ξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι » εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς.

— « Γιὰ νὰ σοῦ πῶ. Τὸ μαρούλι πῶς τὸ τρώς ; μὲ ξίδι ἢ χωρὶς ξίδι ; » ρώτησε ὁ κύρ Νικόλας, καὶ κοίταξε τὸν κύρ Μεντῆ ἀγριεμένα.

— « Χὰ· χὰ· χὰ ! » γέλασε ὁ κύρ Μεντῆς, ὅπως ἔμπορεῖ νὰ γελάσῃ γαίδαρος. « Τί λές, καλὲ κύρ Νικόλα ; Χὰ χὰ χὰ ! Θέλω καὶ ξίδι ; »

— « Τί ; τί ; » φώναξε ἡ κυρὰ Μαριώ. « Τὸ μαρούλι δίχως ξίδι ; Δυστυχία μας, κύρ Νικόλα· δὲ θὰ πᾶμε καλὰ στὸ τα-

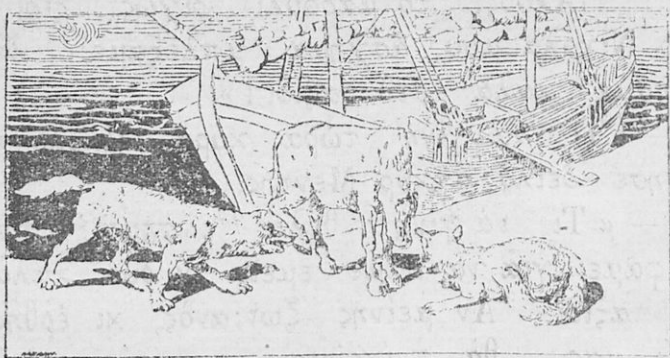
ξίδι! Ἄκουσ, τὸ μαρούλι δίχως ξίδι!
Κύρ Νικόλα μου, ἄσχημα μπλέξαμε· δὲ
θα πάμε καλά στὸ ταξίδι!»

— «Τί νὰ γίνη τώρα, κυρὰ Μαριώ;»
ρώτησε δειλὰ ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί νὰ γίνη; θέλει ρώτημα; Θα
σὲ φάμε γιὰ νὰ πάμε ἑμεῖς οἱ δυὸ καλά
στὸ ταξίδι. Ἄν μείνης ζωντανὸς κι ἔρθης
μαζί μας, θα πιγοῦμε καὶ οἱ τρεῖς»
εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια τοῦ ὀλύκου
καὶ τὸν πλησίασε. Τὰ μάτια τοῦ λύκου
πετοῦσαν φωτιές.

Ὁ κύρ Μεντής κατάλαβε τώρα πόσο
ἄσχημα εἶχε μπλέξει. Ἄφησε νὰ πέσουν
τὰ μεγάλα τοῦ αὐτιά, κρέμασε τὰ χον-
τρά του χεῖλια μιὰ πήχη κάτω, ἔξυσε
κάμποσες φορές τὸ κεφάλι του στὴν πλώ-
ρη τοῦ καϊκιοῦ, μὰ σὰν ἔξυπνος ποὺ ἦ-
ταν βρῆκε ἀμέσως τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ...
καὶ εἶπε:

«Δίκιο ἔχετε· μεγάλη ἁμαρτία νὰ φάη
κανεὶς τὸ μαρούλι δίχως ξίδι. Μὰ γιὰ νὰ
μὴν ἔχω καὶ ἄλλο, πῶ μεγάλο κρῖμα, δὲ
μοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας τὴ χάρη νὰ μοῦ
βγάλῃ τὰ καρφιά ποὺ ἔχω στὰ πίσω πέ-
ταλα;

» Μπορεί νὰ καταπιῆτε κανένα καρφί, ποιὸς ξέρει.... Καὶ σύ, Μαριώ, νὰ σταθῆς μπροστά μου, καὶ νὰ παρακαλῆς νὰ συγχωρεθοῦν τὰ κρίματά μου ».

— « Ἄ, μὰ τί ὦραία πού τὸ σκέφτηκες, κὺρ Μεντή! » εἶπε ἡ πονηρὴ κυρὰ Μαριώ. « Ἐμπρός, κὺρ Νικόλα μου! »

8

Ὁ κὺρ Μεντῆς σήκωσε τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του κατὰ τὴ θάλασσα. Ἡ κυρὰ Μαριώ ἄρχισε τοῦμπες. Ὁ κὺρ Νικόλας ἔσκυψε, νὰ βγάλῃ τὰ καρφιά ἀπὸ τὸ πέταλο.

Ἔξαφνα πάτ, πλάτς, μπλούμ! μιὰ δυνατὴ κλοτσιά, καὶ νὰ σου ὁ λύκος μὲς

στή θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα δυνα-
τὸ πάτημα στὴν κοιλιά, μιὰ δαγκανιά στο
λαιμό, ἄλλη κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μα-
ριῶ νὰ βρῆ τὸ σύντροφό της τὸ λύκο.

Τότε ἄρχισε μὲ τὴ μεγάλη του σάλπιγ-
γα ὁ κύρ Μεντῆς νὰ φωνάζη: « Νίκη!
Νίκη! »

« Τί τρέχει, κύρ Μεντή; » τρέχουν
νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι του σύντροφοι.

• Ὁ κύρ Μεντῆς τοὺς τὰ εἶπε τότε ὅλα,
ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

« Καὶ τώρα; » ξαναρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

— « Θέλει καὶ ρώτημα; Πάω γρήγορα
γρήγορα πάλι στο ἀχούρι μου. Δυστυχία
μου! νὰ τὸ ἀφεντικό μου μ' ἕνα χοντρὸ ρό-
παλο » εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς. Καὶ τράβηξε
ἴσια στο ἀχούρι του.

13. Ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της.

1

Ἡ Δαφνούλα πρέπει νὰ βοηθῇ τὴ μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ ἀπλώνει τὰ ροῦχα στὸ σκοινί.

Τὰ ροῦχα ἀπλώνονται στὴ σειρά. Ἡ Δαφνούλα βαστᾷ τὶς καρφίτσες, γιὰ νὰ στερεώσῃ ἢ μητέρα τὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα εἶναι βρεμένα, στάζουν. Οἱ σταλαματιῆς πέφτουν κάτω στὴ γῆ.

Κάτω εἶναι τὸ κοφίνι. Τώρα εἶναι ἀδειανὸ πιά.

Ὑστερα πιάνουν ἢ μητέρα καὶ ἢ Δαφνούλα τὸ κοφίνι καὶ τὸ πᾶνε μέσα στὸ σπίτι.

2

Ἡ μητέρα κάθεται τώρα ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ράβει. Ἐτοιμάζει καινούρια φορέματα γιὰ τὴ Δαφνούλα καὶ γιὰ τὸ Γιώργο.

Ἡ Δαφνούλα δὲ θέλει νὰ μένη χωρὶς δουλειά. Ράβει καὶ αὐτὴ φορέματα γιὰ τὴν κούκλα της, τὴν Τριανταφυλλιά.

Παίρνει τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας καὶ κό-

δει. Σὲ λίγο τὸ φορεματάκι τῆς Τριανταφυλλιᾶς εἶναι ἕτοιμο.

3

Ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της σὲ πολλές δουλειῆς ἀκόμη. Ἔτσι ὅλοι στὸ σπίτι τὴν καμαρώνουν σὰν καλὴ νοικοκυρούλα.

Πρῶι πρῶι θά σηκωθῆ·
κι ἄμα χτενίσῃ τὰ μαλλιά της,
ἀφοῦ πλυθῆ, ἀφοῦ ντυθῆ,
θα πιάσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά της.

Νοικοκυρούλα χαροπὴ
τὴν τεμπελιά δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴ πολλή της προκοπὴ
αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατικὴ
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι·
στὸ ἔργο της προσεχτικὴ
ὅ,τι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τὴ Δαφνούλα,

και τῆς τὸ λένε καθαρά:
«Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.

Μιά μέρα ἡ δασκάλισσα εἶπε στὰ παιδάκια: «Δὲ μοῦ λέτε και γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχετε σπίτι σας;»

Ἡ Δαφνούλα ἄρχισε και εἶπε:

«Πρὶν ἔρθω στὸ σχολεῖο, εἶχαμε τὰ δύο μας βόδια, τὸ Μελίσση και τὸ Λαμπίρη· τὸ γαῖδουράκι μας τὸ Μουντζούρη· τὸ ἀλογάκι μας τὸν Ντορὴ· τὴ γιδούλα μας τὴ Χιόνα· κότες, πάπιες, περιστέρια· τὴ γάτα μας τὴν Ψιφίνα και τὸ σκυλάκι μας τὸ Φουντοῦχο. Χῆνες δὲν εἶχαμε.

2

Πόσο ζήλευα τις χῆνες τοῦ γείτονά μας τοῦ μυλωνᾶ, τοῦ Μπαρμπαπέτρου! Πήγαινα κάθε μέρα στὴ στέρνα, και τις καμάρωνα ποὺ κολυμποῦσαν: "Ἐβλεπα τὴν πιὸ μεγάλη και τὴν πιὸ ὀμορφή, ποὺ κολυμποῦσε πάντα πρώτη, κι ἔλεγα:

« Ἄχ, νὰ σὲ εἶχα, πόσο θὰ σὲ ἀγα-
ποῦσα! »

3

Μία νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς ὁ
Μπαρμπαπέτρος μὲ κατάλαβε τί ἤθελα νὰ
ἔχω, καὶ μοῦ τὴ χάρισε.

Ὦ, τί χαρὰ πού πῆρα! Τὴν ἄρπαξα
στὴν ἀγκαλιά μου κι ἔτρεξα στὴ μητέρα
μου. «Μητέρα, ἔχω μιὰ χῆνα! ἔχω μιὰ
χῆνα!»

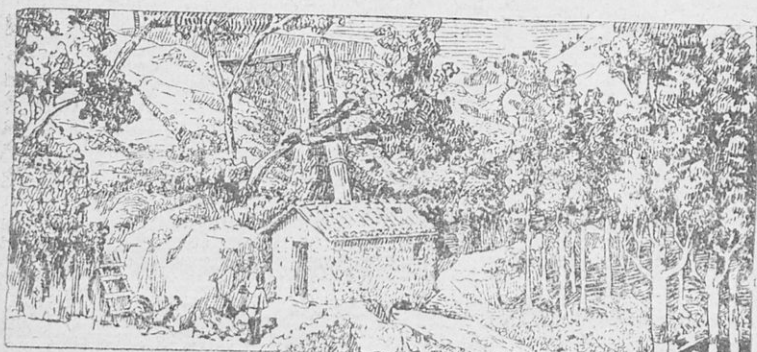
Τὴ στιγμή ὅμως ἐκείνη ξύπνησα. Εἶ-
χα σφίξει τὰ χέρια μου, καὶ θαρροῦσα
πὼς τὴν κρατοῦσα πιά τὴ χῆνα.

Ἄμα εἶδα πὼς δὲν εἶχα τίποτε, ἔβαλα
τις φωνές καὶ τα κλάματα. «Τὴ χῆνα μου
θέλω! Ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου;»

— «Ποιά χῆνα, παιδί μου;» μὲ ρωτᾶ
ἡ μητέρα, πού ξύπνησε τρομαγμένη κι ἔ-
τρεξε κοντά μου.

— «Ἡ χῆνα πού μοῦ χάρισε ὁ Μπαρ-
μπαπέτρος! Ὁχ, ὄχ, ποῦ εἶναι ἡ χῆνα
μου;»

— «Ἦταν ὄνειρο, κόρη μου» εἶπε ἡ μη-
τέρα. «Μὰ θὰ δώσω δυὸ παπιά στὸν Μπαρ-
μπαπέτρο, νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ μικρὴ χῆνα.
Ἔλα τώρα κοιμήσου».

4

Τὴν ἄλλη νύερα πῆγαμε
μὲ τὴ μητέρα στὸν Μπαρ-
μπαπέτρο.

Ὁ Μπαρμπαπέτρος, ἄμα ἔμαθε γιὰ τὴν πῆγαμε, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ εἶπε: « Γιὰ τὴ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς, μικρούλα μου, τόσον καιρό; »

Ἐτρεξε ὕστερα κι ἔπιασέ μιὰ χηνούλα ὁμορφῆ. « Εἶναι ἀπὸ τ' αὐγὰ τῆς μεγάλης καὶ ὁμορφῆς χήνας » εἶπε. « θὰ γίνῃ ἴδια ἢ μητέρα τῆς. Τὴ χαρίζω στὴ Δαφνούλα, γιὰ τὴ ἔρχεται καὶ μοῦ κρατᾶ συντροφιά ».

— « Εὐχαριστῶ πολὺ, Μπαρμπαπέτρο, μὰ πάρα πολὺ » εἶπα· κι ἀγκάλιασα καὶ φιλοῦσα τὴ χηνούλα.

15. Οἱ χῆνες.

Μές στην αὐλή μου μέ χαρά
Ζευγαρωτές δυὸ χῆνες ζοῦνε.
Σταχτιά φοροῦνε τὰ φτερά,
καὶ κολυμπώντας στὰ νερά
βουτιές νὰ κάνουν συνηθοῦνε.

Ἐνα πρωί, μὰ τί καλά!
αὐγὰ μέσ στην αὐλή μου βρήκα...
Ἦταν βαριά καὶ μακρουλά.
Πάω νὰ τ' ἀγγίξω λίγο, μὰ
θύμωσε ἡ χῆνα καὶ τ' ἀφήκα.

Καὶ πάλι βλέπω μιὰ στιγμή
χηνόπουλα ἀπτ' αὐγὰ νὰ γίνουν...
Φοροῦνε χιεύδι στὸ κορμί,
κι οἱ τεντωμένοι τους λαιμοὶ
ὄλο φαγάκι καταπίνουν.

16. Ὁ Γιώργος καὶ τὸ παπὶ του

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ Δαφνούλα, ἡ δασκά-
λισσα ρώτησε τὸ Γιώργο:

« Δὲ θὰ μᾶς πῆς τίποτε γιὰ τὰ ζῶα σας
κι ἐσὺ, Γιώργο; »

Ὁ Γιώργος ἄρχισε ἀμέσως: « Ἐμεῖς

τ' ἀγαποῦμε ὅλα τὰ ζῶα μας, ἀκόμη καὶ τὰ ξένα· μὰ ἐγὼ πιὸ πολὺ ἀγαπῶ ἓνα μικρὸ παπὶ.

« Ἡ μητέρα μᾶς δίνει σουσάμι καὶ ταΐζομε τὰ παπάκια.

« Πὶ πὶ πὶ ! » φωνάζω· καὶ στὴ στιγμῇ τρέχει τὸ παπὶ καὶ τρικλίζει, μιά ἐδῶ καὶ μιά ἐκεῖ. Κάθομαι χάμω, καὶ αὐτὸ δίνει μιά καὶ ἀνεβαίνει στὴν ποδιά μου. Ἀνοίγω τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸ μὲ τὴν πλατιά του μύτη τσιμπᾷ ἓνα ἓνα σπειράκι τὸ σουσάμι. Κάποτε μοῦ τσιμπᾷ καὶ τὸ χέρι, μὰ δὲν πονεῖ πολὺ.

« Καμιά φορὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια κανένα σπουργιτάκι.

« Τσίου, τσίου ! » λέει σὰν παραπονεμένο.

« Ἐλα, φάγε καὶ σύ » τοῦ λέω καὶ ἀμέσως πηδᾷ κι αὐτὸ στὴν ποδιά μου καὶ ἀρπάζει τὸ σουσαμι. Τὸ παπὶ φοβᾶται καὶ κατεβαίνει. Κάποτε πατᾷ τὸ τόπι μου καὶ κατρακυλᾷ ἀνάσκελα.

« Πάαα, πὰ πὰ πὰ ! » φωνάζει τότε ἡ πάπια σὰ νὰ τοῦ λέη ; Εἶσαι ἀπρόσεχτο καὶ δειλό.

Τὴ Δαφνούλα μας τὴν ἀγαποῦν ὅλα τὰ

παπάκια και θέλουν νά τρώνε ἀπὸ τὰ χέ-
ριά της.

17. Τὰ ζῶα.

Ποτὲ δὲ θὰ πειράζω
τὰ ζῶα τὰ καημένα·
μὴν τάχα σὰν ἔμένα,
καὶ κείνα δὲν πονοῦν ;
Θὰ τὰ χαϊδεύω πάντα,
προστάτης τους θὰ γίνω·
ποτὲ δὲ θὰ τ' ἀφήνω
στοὺς δρόμους νά πεινοῦν

Ἄκόμη κι ὅταν βλέπω
πὼς τὰ παιδεύουν ἄλλοι,
ἐγὼ θὰ τρέχω πάλι,
μὲ θάρρος σταθερό·
θὰ π:οσπαθῶ μὲ χάρδια
τὸν πόνο τους νά γιάνω
κι ὅ,τι μπορῶ θὰ κάνω
νά τὰ παρηγορῶ.

18. Ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ κοτούλα του.

1

« Νά πῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοτούλα μας ; »
ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Νὰ πῆς» εἶπε ἡ δασκάλισσα. Καί ὁ Ἀλέκος ἄρχισε:

«Ἐμεῖς ἔχομε μιὰ κότα, κοντούλα καὶ παχουλή.

Τὸν Ἰούλιο ποὺ μᾶς πέρασε, ἡ μητέρα ἔβαλε σ' ἓνα κοφίνι ἄχυρα, καὶ ἀπάνω στ' ἄχυρα ὀχτῶ μεγάλα αὐγά, ποὺ τὰ εἶχε γεννήσει ἡ κότα μας.

Ἡ κότα ἀνέβηκε μὲ προσοχή, κάθισε μαλακά μαλακά καὶ σκέπασε μὲ τὸ σῶμα της καὶ μὲ τίς φτεροῦγες της τ' αὐγά.

2

Κάθε μέρα τῆς πηγαινα φαγὶ καὶ νερό. Ἡ κότα κατέβαινε, ἔτρωγε λίγο, βιαστικά διαστικά, ἔπινε καὶ λίγο νερό, καὶ πάλι ἀνέβαινε καὶ καθόταν ἀπάνω στ' αὐγά.

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, ἀπὸ κάθε αὐγὸ βγήκε κι ἓνα χαριτωμένο πουλάκι.

Χαρά ποὺ εἶχε ἡ κλώσα μας!

Τώρα μεγάλωσαν ὅλα κι ἔγιναν ἕξι κοτούλες καὶ δυὸ κοκόροι.

Τώρα θὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ τραγουδάκι ποὺ λέω γιὰ τὴν κοτούλα μου:

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού μέ τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κι ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοτοπουλάκια σου,
τὰ μικρά παιδάκια σου —
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού σὰ φέξη και ζυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ'αὐγὸ,
νὰ τὸ φάη ἡ μαμὰ κι ἐγώ —
κότα μου, κοτούλα μου!

19. Ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς.

1

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ ἦρθε ὁ χειμῶνας.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δαφνούλας εἶχε σπαρμένα τὰ χωράφια του.

Κάθε βράδυ τώρα κάθονται ὅλοι εὐχαριστημένοι κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου καίνε μεγάλα κούτσουρα ἀπὸ πεῦκα καὶ ἔλατα.

Ὁ παππούς ψήνει κάστανα καὶ τὰ μοι-

ράζει σὲ ὄλους. Ἡ κυρούλα μοιράζει τὰ καρύδια μὲ τὸ μέλι.

Ὁ παππούς πίνει τὸ κρασάκι του καὶ λέει: «Δόξα νάχη ὁ Θεός, γεμάτο εἶναι τὸ σπίτι μας, γεμάτο σὰν τὸ ρόδι».

Ἡ κυρούλα, ἡ μητέρα καὶ ἡ ψυχοκόρη μετὶς ρόκες τους γνέθουν μαλλιά ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

«Δὲ θὰ μᾶς πῆς, κυρούλα, κανένα παραμῦθι;» λέει ὁ Γιώργος.

Ἡ κυρούλα τότε ἀρχίζει:

2

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς ἦταν φίλοι.

«Δὲν ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου νὰ σὲ φιλέψω;» εἶπε μιὰ μέρα ὁ Νοτιάς στὸ Βοριά.

— «Μετὰ χαρᾶς νάρθω» εἶπε ὁ Βοριάς, καὶ πέταξαν καθάλα ἀπάνω στὰ σύννεφα, καὶ πῆγαν ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Νοτιά.

Ἐκεὶ πού κάθεται ὁ Νοτιάς κάνει τόση ζέστη, πού φῆνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί.

Τί παλάτι ἔχει ὁ Νοτιάς; Χτισμένο μὲ μάρμαρο; κρυσταλλένιο; Τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ἕνα μεγάλο ἀλώνι μὲ πυκνὴ πρασινάδα,

γεμάτη λουλούδια, και γύρω γύρω μεγάλες φοινικιές. Είναι κι άλλα δέντρα φανταχτερὰ ἐκεῖ ἀνάμεσα, εἶναι και λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια, εἶναι και παρξένα πούλια, πὸν κελαηδοῦν και ὄλο κελαηδοῦν.

Ἐκεῖ ἔστρωσαν τραπέζι οἱ σκλάβοι τοῦ Νοτιᾶ, και τὸ γέμισαν ὄλο μεγάλα και παράξένα ζουμερὰ φροῦτα.

Ἀνασαίνει ὁ Βοριάς, και ἡ κρύα του πνοὴ πάγωσε τὰ φροῦτα και τὰ ἔκαμε πολὺ νόστιμα. Ὡστόσο δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Βοριάς, και εἶπε: « Νὰ ἔρθης στὸ δικό μου παλάτι, νὰ δῆς περιποίηση μιὰ φορά! ».

Ὁ Νοτιᾶς πειράχτηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

3

* Κάποτε πῆγε και ὁ Νοτιᾶς στὸ παλάτι τοῦ Βοριᾶ. Μέσα κι ἔξω σκάλες, σάλες, κάμαρες, ὄλα ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρύσταλλο. Φουσκωτὲς ἄσπρες γοῦνες εἶναι στρωμένες χάμω στὰ καθίσματα και στοὺς καναπέδες.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βοριᾶ εἶναι γεμάτο φαγητὰ και κρασιὰ πὸν μεθοῦν.

Νεραίδες, στὰ κάτασπρα ντυμένες, φέρνουν

τά φαγητά και περνοῦν τὸ κρασί στα κρυσταλλένια ποτήρια.

Ἄφου ἔφαγαν και ἤπιαν, λέει ὁ Βοριάς περήφανα: «Εἶδες στὸν κόσμον ποὺ γυρίζεις ἄλλο παλάτι σαν τὸ δικό μου;»

— «Δέν εἶναι ἀσχημον, μά νὰ τί ἀξίζει!» εἶπε ὁ Νοτιάς, και ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄγρια μὲ τὸ στόμα του, ποὺ πετοῦσε φωτιά και λαύρα. Μιά δίνει μὲ τὸ καυτερό του φύσημα στή σκεπή και τὴν τινάζει θρύψαλα στὸν ἀέρα. Ἄλλη στὸν ἕναν τοῖχον, και τὸν σωριάζει κάτω μονομιᾶς.

— «Βοήθεια!» φωνάζει ὁ Βοριάς. Μαζεύονται στή στιγμή τ' ἄγρια κατάμαυρα σύννεφα και τὸν κυνηγοῦν τὸ Νοτιά και τὸν χτυποῦν μὲ χαλαζόβολα.

4

Ἄση ὥρα ἔκαμε ὁ Νοτιάς νὰ χαλάση τὸ παλάτι τοῦ Βοριά, ἄλλη τόση ὥρα χρειάστηκε ὁ Βοριάς νὰ τὸ ξαναχτίση.

Ἄπο τότε ὅμως εἶναι μαλωμένοι ὁ Βοριάς και ὁ Νοτιάς. Τὸ χειμῶνα ὁ Βοριάς χτίζει κρυσταλλένια παλάτια και τὸ καλοκαίρι ὁ Νοτιάς τοῦ τὰ γκρεμίζει.

20. Τὸ χιόνι.

Ὅταν τρέχουν τ' ἀγγελούδια
μὲ παιγνίδια καὶ τραγούδια
μὲς στὰ νέφη τὰ βαριά,
ἀπτὰ σύνορά τους βγαίνουν
καὶ ξεχνοῦνε καὶ πηγαίνουν
ὡς τὴ χώρα τοῦ Βοριά.

Καὶ θυμώνει καὶ μουγκρίζει
ὁ Βοριάς, πού τ' ἀντικρίζει
νά πετοῦν γοργὰ γοργά·
κι ὅταν ἔρχονται σιμά του,
παίρνει μιὰ τὸ φύσημά του,
κι ἄγριος τὰ κυνηγᾷ.

Φεύγουν νὰ σωθοῦν καὶ τρέχουν,
μὰ ἀπτὸ φόβο δὲν προσέχουν·
πῶς πετοῦν καὶ πῶς πηδοῦν·
κι ἐνῶ βιάζονται νὰ φύγουν,
τὰ φτερά χτυποῦν καὶ σμίγουν
καὶ τὰ πούπουλα μαδοῦν.

Καὶ τὸν οὐρανὸ γεμίζουν,
καὶ τὰ πούπουλα ἀνεμίζουν

ὅπου ἀγέρας τὰ πλανᾶ·
κι εἶναι, κι εἶναι τ' ἄσπρο χιόνι
πὺ σκεπάζει σὰ σεντόνι
δρόμους, κάμπους καὶ βουνά.

**21. Πὼς παίζουν ἡ Δαφνούλα
καὶ ὁ Γεῶργος.**

1

Τὰ βράδουα τοῦ χειμῶνα ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεῶργος κάθονται κάποτε κοντὰ στὸν παπποῦ καὶ παίζουν.

Ὁ παπποῦς τοὺς ἔχει δώσει ἀπὸ ἓνα κομμάτι κερὶ.

Μὲ τὰ χεράκια τοὺς τὸ μαλάζουν καὶ τὸ πλάθουν.

Ὁ Γεῶργος φτιάνει ἓνα караδάκι καὶ τοῦ βάζει κατάρτι καὶ ἄγκυρα, δεμένη μὲ ἀλυσίδα. Ἐπειτα φτιάνει στρογγυλά πορτοκάλια, λεμόνια, μῆλα, ἀχλάδια, κυδώνια, καὶ τὸ φορτώνει.

Ἦστερα κάνει πὼς ταξιδεύει τάχα τὸ караδάκι καὶ τοῦ τραγουδεῖ:

Καράβι, καραβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό;

— « Πάω νὰ φέρω » λέει τάχα τὸ κα-
ράβι, « σιτάρι, ρίζι, καφέ, σίδερα ».

2

Ἡ Δαφνούλα φτιάνει ἀπὸ τὸ κερί κοῦ-
κλες. Τὶς βάζει γύρω, καὶ πότε κάνει
πὼς ἔχει τάχα τὰ βαφτίσια τῆς μεγάλης
τῆς κούκλας, τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ πότε
κάνει τραπέζι, γιατί ἔβγαλε τὸ πρῶτο τῆς
δοντάκι.

Ἄλλοτε πάλι μαλώνει τὶς κοῦκλες τῆς.

« Ἐσύ, κακιά, μοῦ λερώθηκες· σ' ἀρέσει
νὰ κυλιέσαι στὴ σκόνη καὶ νὰ παίζης μὲ
τὶς λάσπες. Ἄ, δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα τέ-
τοια ἐρόμικα παιδιά ».

« Ἐσύ Τριανταφυλλιά, ἔφαγες κρυφὰ
τὸ γλυκό. Καὶ μόνο αὐτό; Ἐφαγες πολὺ
καὶ αὔριο θάχης πυρετό. Θὰ φωνάξω τὸ
γιατρὸ καὶ νὰ δῆς πικρὰ γιατρικὰ ποῦ
θὰ πιῆς! Θὰ μείνης μέρες καὶ μέρες στὸ
κρεβάτι! »

— «Νά σοῦ πῶ, μαμά, νά μὲ συμπαθᾶς! Μὴν τὸ ἔφαγες ἐσύ, καὶ λές πῶς τὸ ἔφαγα ἐγώ;» λέει τάχα ἡ Τριανταφυλλιά.

— «Γιὰ νά σοῦ πῶ, φλύαρη, ἔτσι μιλοῦν τὰ παιδιὰ στή μαμά;» λέει ἡ Δαφνούλα.

3

Ἵστερα παρακαλεῖ τὸ Γιῶργο, νά πάρη τίς κοῦκλες καὶ νά τις πάη ταξίδι μὲ τὸ καράβι του.

«Πρόθυμος, κυρά μου» λέει ὁ Γιῶργος «Γιὰ ναῦλο θὰ μοῦ δώσης ἓνα κάπτανο».

— «Νά σοῦ τὸ δώσω» λέει ἡ Δαφνούλα, «μὰ νά τὸ ξέρης, ὁ καπετάνιος δὲν κάνει νά εἶναι λιχούδης».

4

Ὁ παππούς τοὺς ἔχει φτιάσει δυὸ βόδια, ζεμένα στὸ ζυγὸ, καὶ τραβοῦν τὸ ἀλέτρι· πίσω εἶναι ὁ ζευγολάτης, πού κρατεῖ τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ καὶ τὰ λουριά μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ βουκέντρι.

«Ὁό, Μελίσση, Λαμπίρη, ὀό, πουλάκια

μου, νά σᾶς χαρῶ» φωνάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ Γεώργος.

Ἡ Δαφνούλα βάζει ὕστερα τὴν Τριανταφυλλιά της στὸ μικρὸ της κρεβατάκι καὶ τῆς τραγουδεῖ:

Νάνι, νάρθη ἢ μάνα της
ἀπτι δαφνοπόταμο
κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό,
νά τῆς φέρη λούλουδα,
λούλουδα, τριαντάφυλλα
καὶ μοσκογαρούφαλα.

Καὶ ὁ Γεώργος γελά τότε καὶ τραγουδεῖ καὶ αὐτός:

Νάνι νάνι, νάνι της
ὥσπου νάρθη ἢ μάνα της,
νά τῆς φερη καὶ κοκά,
κι ἓνα κόσκινο φλουριά,
καὶ τῆς γάτας τὴν οὐρά,
καὶ τοῦ ποντικοῦ τ' αὐτιά.

22. Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

1

Ἐπιτέλους ἦρθε καὶ ἡ ἀνοιξη ἢ γλυκιά.
Τὸ λέει ὁ κοῦκος στὰ βουνά: «κούκου,

κούκου», κι ἡ πέρδικα στὰ πλάγια: «πίτσιρι πίτσιρι, τσίτσι πίτσιρι πίτσιρι!»

Ὁ πατέρας εἶχε κλαδέψει ἀπὸ τὸ χειμῶνα τ'ἀμπέλια του, καὶ τώρα τὰ σκάβει. Σπέρνει στὰ χωράφια του ἀραποσίτι, φασόλια καὶ ρεβίθια.

Ὁ παππούς ἐτοιμάζει τὶς πρασιές στὸν κῆπο μὲ τὸ φτυάρι του. Θὰ φυτέψῃ πατάτες, μπάμιες, μελιντζάνες, ντομάτες.

Σὲ λίγο ἀνοιξε ἡ τριανταφυλλιά, ἦρθαν πάλι τὰ πουλιά, ἦρθαν καὶ τ'ἀηδόνια.

Τὴν ὥρα πού πάει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κάθεται ὁ παππούς στὴν κληματαριά ἀπὸ κάτω, καὶ λέει στὰ ἐγγονάκια του τὰ πικραμύθια τῆς ἀνοιξης:

2

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν τρεῖς πεταλοῦδες, μιὰ ἄσπρη, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ κίτρινη, κι ἐπαιζαν στὸν ἥλιο καὶ χόρευαν ἀπὸ τὸ ἓνα λουλούδι στὸ ἄλλο. Νὰ πῆτε πὼς κουράζονταν; καθόλου! Τόσο τοὺς ἄρεσαν τὰ παιγνίδια καὶ οἱ χοροί!

Ἐξαφνα ἐπιασε βροχή. Τί νὰ κάμουν γιὰ νὰ μὴ βραχοῦν; Πέταξαν γρήγορα καὶ

γύρισαν στο σπίτι τους. "Αχ, τί έπαθαν!
'Η πόρτα ήταν κλειστή, και δέν μπορού-
σαν νά βροϋν τὸ κλειδί. Πρέπει λοιπὸν
νά μείνουν έξω νά βρέχωνται; Και ή
βροχή ὀλοένα δυνάμωνε.

3

Πέταξαν τότε στὸν κρίνο μὲ τὶς κόκ-
κινες και κίτρινες γραμμές, και τοῦ εἶπαν:
«Πολὺ σὲ παρακαλοῦμε. ἀνοιξε λιγάκι τὸ
λουλουδάκι σου, νά μποῦμε μέσα νά μὴ
βρεχόμαστε».

Τὸ λουλούδι ὁμως ἀποκρίθηκε: «'Αν εἶ-
ναι νά μπῆ ή κόκκινη και ή κίτρινη, με-
γάλη μου ή χαρά· τὴν ἄσπρη ὁμως δέν τὴ
θέλω».

'Η κόκκινη και ή κίτρινη πεταλούδα εἶ-
παν τότε: «Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη
σου· ἀφοῦ δέν τὴ θέλεις ἐσὺ τὴν ἄσπρη
ἀδερφοῦλα μας, οὔτε ἐμεῖς δὲ θέλομε νά
μποῦμε».

4

'Η βροχή ὄλο και δυνάμωνε. Ποῦ νά
βαστάζουν οἱ πεταλοῦδες! Πετοῦν και πᾶ-

νε στὸν ἄσπρο κρίνο. «Κρινάκι μου, νὰ σὲ χαρῶ» εἶπε ἡ ἄσπρη πεταλούδα, «ἄνοιξε λίγο τὸ ἀνθάκι σου νὰ μποῦμε μέσα. Δὲ μᾶς λυπᾶσαι πὺ βρεχόμαστε;»

Ὁ ἄσπρος κρίνος ἀποκρίθηκε: «Ἐσένα πὺ μου μοιάζεις, σὲ δέχομαι, ὄχι ὅμως τὴν κόκκινη καὶ τὴν κίτρινη».

Ἡ ἄσπρη πεταλούδα εἶπε: «Εἶμαι τόσο κακὴ, λές, νὰ μῶ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω τὶς ἀδερφοῦλες μου ἔξω νὰ βρέχωνται; Ἄ, ὄχι ποτέ!»

Ἔτσι οἱ τρεῖς ἀδερφοῦλες πέταξαν πα-
ραπέρα.

5

Μονάχα ὁ ἥλιος τὶς λυπήθηκε, πὺ ἄκουσε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τί ἀγαπημένες ἀδερφοῦλες ἦταν οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

«Κάμε μου τὴ χάρη» εἶπε ὁ ἥλιος στὸν ἄνεμο, «νὰ διώξης τὰ σύννεφα, κι ἐγὼ διώχνω τὴ βροχή. Εἶναι κρίμα νὰ βασανίζονται τρεῖς ἀδερφοῦλες τόσο ἀγαπημένες».

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ νὰ, στέγνωσαν τὰ φτερά τους καὶ ζεστάθηκαν τὰ κορμάκια τους. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς

νά παίζουν και νά χορεύουν σαν και πρώτα, ὡς τὸ βράδυ. Ἐπειτα πέταξαν και οἱ τρεῖς στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὸ κλειδί τους, ἄνοιξαν και μπῆκαν και κοιμήθηκαν.

«Τώρα νά πάμε κι ἐμεῖς νά φάμε και νά κοιμηθοῦμε, και αὔριο πάλι ἄλλο παραμῦθι» εἶπε ὁ παππούς.

23. Ἡ Δαφνούλα και τὸ παιδάκι.

Μία μέρα ἡ Δαφνούλα ἔπαιζε μετ' ἄλλα κορίτσια στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σπίτι βγήκε ἕνα ἀγοράκι μικρό, πού μόλις εἶχε ἀρχίσει νά περπατῆ. Ἐνα ἕνα βῆμα πού ἔκανε σταματοῦσε και πάλι προχωροῦσε. Κι ὄλο φώναζε και γελοῦσε.

Μὰ ὅταν δοκίμασε νά γυρίση, ἔπεσε. Τὰ γέλια τώρα γίνονται κλάματα.

Τρέχει ἀμέσως ἡ Δαφνούλα, τὸ σηκώνει και τὸ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεράκι νά περπατήσουν μαζί.

Ἡ Δαφνούλα δείχνει στὸ παιδάκι τὰ κορίτσια πού παίζουν και τὸ σκυλάκι της τὸ Φουντουκο.

«Ξέρεις, μικρούλη μου, πῶς φωνάζει τὸ σκυλάκι;» ρωτᾷ ἡ Δαφνούλα τὸ παιδάκι.

— «Γάββ, γάφ!» κάνει ο μικρός.

Ἐπειτα ἡ Δαφνούλα πῆρε τὸ παιδάκι καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του.

24. Τὸ χελιδόνι, τὸ ποντίκι
καὶ ἡ νυχτερίδα.

1

Ἐνα βράδυ ὁ παππούς καθόταν μὲ τὸ Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα στὸ μπαλκόνι.

«Παπού, ἓνα παράξενο πουλί!» εἶπε ὁ Γιώργος, καθὼς εἶδε μιὰ νυχτερίδα.

Ὁ παππούς εἶπε: «Αὐτὸ θαρροῦσε κι ἓνα ποντικάκι, πὺ κάθεται στὴ ρίζα τῆς καρυδιάς μας, καὶ τὸ χελιδόνι πὺ ἔχει τὴ φωλιά του στὴ σκεπή μας».

— «Νυχτερίδα, θαρρῶ, δὲν εἶναι, παπού;» ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ναί» εἶπε ὁ παππούς. «Ἀκοῦστε πὺς πρωτογνωρίστηκαν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες».

2

«Φλίτσιρι φλίτς! φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε τὸ χελιδόνι στὸ ποντικάκι. «Γιὰ δὲς ἐκεῖ,

γείτονα, ένα ἄσχημο ποντίκι! Γιὰ φαντάσου, ποντίκι καὶ νὰ πετᾷ!»

— «Τί λές, καλέ;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ ποντίκι; Εἶναι πουλί, μὰ πουλί μὲ γουναρικά».

— «Καλὲ γείτονα, συμπάθησέ-με, νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν ξέρεις τί λές» εἶπε τὸ χελιδόνι. «Δὲ βλέπεις ἐκεῖ, τί μεγάλα αὐτιά πού ἔχει; Τ' αὐτιά τῶν πουλιῶν δὲ φαίνονται».

— «Τί μ'αὐτό;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Γιατὶ φαίνονται τ' αὐτιά του, θὰ πῆ πῶς εἶναι ποντίκι; Τὰ ποντίκια δὲν πετοῦν».

— «Δὲς ὅμως, γούνα πού ἔχει! Δὲν εἶναι γούνα ποντικοῦ, σὲ παρακαλῶ;» εἶπε μὲ πείσμα τὸ χελιδόνι.

— «Κι ἐσὺ πάλι, γιατί κάνεις πῶς δὲ βλέπεις τίς φτεροῦγες;» εἶπε τὸ ποντίκι.

— «Δὲ βλέπω τίς φτεροῦγες, γιατί κι ἐσὺ δὲ βλέπεις τ' αὐτιά» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Λέει τὸ ποντίκι: «Παραδέχομαι πῶς μοιάζει περισσότερο μὲ ποντίκι παρὰ μὲ πουλί· μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, σὲ παρακαλῶ, ποντίκι νὰ πετᾷ;»

Ἡ νυχτερίδα τότε ἔρχεται κοντά κα-
ρωτᾶ : « Καλέ σεῖς, γιά μένα μιλάτε τόση
ώρα ; »

— « Μάλιστα· δέ μᾶς χαρίζεις, παρακαλῶ
τ' ὄνομά ; σου » εἶπε τὸ χελιδόνι.

Καί ἡ νυχτερίδα : « Νυχτερίδα μέ λένε,
μά γιατί λέτε πῶς εἶμαι πουλί ; »

— « Φλίτσιρι φλίς, μέ συμπαθᾶς, ἐγώ ἔ-
λεγα πῶς εἶσαι ποντίκι » πετιέται πάλι
τὸ φλύαρο χελιδόνι.

— « Καί μπορῶ νά μάθω τί κάνει τὸ πον-
τίκι ; » ρωτᾶ ἡ νυχτερίδα.

— « Ἐγώ ; » εἶπε τὸ ποντίκι· « ἐγώ μπορῶ
καί τρέχω σάν ἀστραπή ».

Καί ἡ νυχτερίδα : « Ἐγώ ὅμως δέν μπορῶ
νά τρέχω διόλου »

— « Περίεργο πρᾶμα » κάνει τὸ ποντίκι.
« Αὐτὸ θά πῆ πῶς δέν εἶσαι ἀπὸ τῆ δική μας
τῆ γενιά ».

— « Θέλετε νά μάθετε τί μπορῶ καί κά-
νω ; » εἶπε ἡ νυχτερίδα. « Πετῶ σάν τὸ
πουλί ».

— « Φλίτσιρι φλίς » λέει τὸ χελιδόνι.

— « Γεννᾶς λοιπὸν αὐγά στή φωλιά σου ; »

— « Ὅχι· δὲν ἔχω φωλιά, οὔτε αὐγά γεννώ » ἀποκρίνεται ἡ νυχτερίδα.

— « Τότε θὰ εἶσαι χωρὶς ἄλλο ἀπὸ καμιά πρόστυχη οἰκογένεια πουλιοῦ » εἶπε καταφρονετικά τὸ χελιδόνι.

4

« Μᾶς κάνεις τὴ χάρη, νὰ μᾶς πῆς πῶς κοιμᾶσαι; » ρώτησε μ' εὐγένεια τὸ ποντίκι.

— « Ἐγώ; Γαντζώνομαι μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν μου ἀπὸ κανένα ξύλο ἢ ἀπὸ κανένα καλάμι, κρεμιούμαι κατακέφαλα καὶ τυλίγομαι μὲ τὶς φτεροῦγες μου » εἶπε ἡ νυχτερίδα.

— « ὦ, ὦ! φαντάζομαι τί ὕπνο θὰ κάνης! » εἶπε τὸ χελιδόνι.

— « Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω » εἶπε τὸ ποντίκι· « πῶς κράζεις τὰ παιδιὰ σου καὶ σὲ βρίσκουν; »

— « Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ τὰ φωνάξω, γιατί τὰ παιδιὰ μου τὰ ἔχω πάντα μαζί μου, ἀπὸ τότε πού θὰ γεννηθοῦν ὥσπου νὰ μεγαλώσουν » ἀποκρίθηκε ἡ νυχτερίδα.

Καὶ τὸ ποντίκι: « Τ' αὐτιά σου εἶναι

πολύ μεγάλα και τὰ μάτια σου πολύ μικρά. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνω πὼς μπο-
ρεῖς καλύτερα ν' ἀκοῦς παρά νὰ βλέπῃς».

Πετιέται πάλι τὸ χελιδόνι: «Πιστεύω
νὰ τὸ παραδέχεσαι κι ἐσύ, πὼς οἱ φτε-
ροῦγες σου δὲν εἶναι σὰν τὶς δικές μου».

— «Καὶ τί μ' αὐτό;» εἶπε ἡ νυχτε-
ρίδα. «Πετῶ περίφημα μὲ τὶς δικές μου·
δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ζηλεύω τὶς φτεροῦγες
σου ἢ τὰ πόδια τοῦ ποντικοῦ»

— «Πολὺ καλά, μὰ ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὴ
φωλιά μου γιὰ νὰ πάω νὰ κρεμιοῦμαι μὲ
τὰ νύχια μου» εἶπε τὸ χελιδόνι.

5

«Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω· εἶναι τὰ
δόντια σου ἀκονισμένα σὰν τὰ δικά μου;»
ρώτησε τὸ ποντίκι, κι ἔδειξε τὰ δοντάκια
του. Τ' ἀκονίζει κάθε μέρα, ξέρετε, γιὰ-
τι ροκανίζει σκληρὰ πράματα.

— «Ὦ, ἀκόμη πιὸ μυτερά» εἶπε ἡ νυ-
χτερίδα· κι ἔδειξε καὶ αὐτὴ τὰ δικά της
δόντια.

— «Θὰ φύγω» ἔκαμε τὸ ποντίκι, «γιατὶ
φοβοῦμαι μὴ μὲ δαγκάσης».

— «Ὁχι δά!» εἶπε ἡ νυχτερίδα· «ἐγὼ δὲν τοὺς δαγκάνω αὐτοὺς ποὺ δὲ μὲ πειράζουν».

— «Σὲ πιστεύω, μὰ πέρασε ἡ ὥρα· καληνύχτα σας. Κοίτα νὰ δῆς πῶς τρέχω!» εἶπε τὸ ποντίκι, κι ἔτρεξε γοργὰ γοργὰ νὰ κρυφτῆ στὴν τρύπα του.

«Φλίτσιρι φλίτς» εἶπε καὶ τὸ χελιδόνι.

25. Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Δαφνούλα
ἔθαψαν ἓνα πουλάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα βρῆκε ἓνα νεκρὸ πουλί. Ἦταν πεσμένο κάτω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς.

Τὸ πῆρε στὰ χέρια της. Ἦταν ξυλιασμένο πιά.

«Γεώργο!» φώναξε.

— «Τί εἶναι αὐτό; πουλάκι; Ποιὸς τὸ σκότωσε;» εἶπε.

— «Τὸ βρῆκα κάτω ἐδῶ πεσμένο» τοῦ ἀπάντησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ὦ! τὸ καημένο! Καὶ θὰ κελαηδοῦσε τόσο ὠραῖα!»

— «Πρέπει νὰ τὸ θάψουμε!»

— «Ναί, ναί! Φέρε τὸ σκαλιστήρι νὰ σκάψουμε!»

Ὁ Γιώργος ἔτρεξε καὶ πῆρε τὸ σκαλιστήρι· ἔσκαψαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου κι ἔθαψαν τὸ πουλάκι.

Ἀπάνω μάζεψαν τὸ χῶμα σὰ βουναλάκι κι ἔρριξαν φύλλα καὶ λουλούδια.

« Ἐδῶ κοντὰ θὰ φυτέψω μιὰ τριανταφυλλιά » εἶπε ἡ Δαφνούλα.

— « Κι ἐγὼ θὰ φυτέψω μενεξέδες καὶ ζουμπούλια καὶ κρίνους » εἶπε κι ὁ Γιώργος.

26. Τ' ὄνειρο τῆς Δαφνούλας.

1

Πρῶι πρῶι ἡ Δαφνούλα ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τρίβοντας τὰ μάτια της εἶπε στὸ Γιώργο :

« Εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς ἀνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο, κι ἔξω ἦταν κατοσκότεινα.

Τόσο ἦταν τὸ σκοτάδι, πὺ δὲν μποροῦσα οὔτε τίς κάλτσες μου νὰ βρῶ.

« Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος μου ; » ρωτοῦσα λυπημένη. « Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος ὁ χρυσός μου, μὲ τίς λαμπρὲς ἀκτίνες του ; » ρώτησα καὶ σένα, Γιώργο, κι ἐσὺ μοῦ εἶπες :

« Δὲν ξέρω, Δαφνούλα, ἀφησέ με ἀκόμη λίγο νὰ κοιμηθῶ ».

Ἔβαλα τότε τὰ παπούτσια μου καὶ τὸ
φόρεμά μου μὲ τὰ γυαλιστερά κουμπιά, καὶ
βγῆκα νὰ θρῶ τὸν ἥλιο.

2

Στὴν ἐξώπορτα βρῆκα τὴ βροχή. « Κα-
λημέρα, βροχούλα μου » εἶπα· « μὴν εἶ-
δες τὸν ἥλιο; »

— « Βρρρ, πλίτς, πλάτς! » ἦταν ἡ μόνη
ἀπάντηση.

« Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι, κυρὰ Πλίτσι-
Πλάτσα; » εἶπα καὶ ἀνοιῖξα τὴν ὀμπρέλα μου.

Λίγο παρακάτω ἀπάντησα τὸν ἄνεμο.

« Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἐσὺ ποῦ
ἔρχεσαι ἀπὸ τόσο μακριά, δὲν ξέρεις ποῦ
εἶναι σήμερα ὁ χρυσὸς ὁ ἥλιος; »

— « Βῆβούου, βάο, βάο! » ἔκαμε ὁ ἄ-
νεμος.

— « Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντηση· πές μου,
σὲ παρακαλῶ » τοῦ εἶπα πάλι.

— « Βῆβούου, βάο, βάο! » ἐξακολου-
θοῦσε νὰ βουίζη ὁ ἄνεμος.

— « Ἄπὸ αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ περιμένω
καμιάν ἀπάντηση » εἶπα, καὶ πῆγα παρα-
πέρα.

λαματιές, μὲ πότισαν, μοῦ ἔπλυναν τὰ φύλλα μου, δυνάμωσαν τὰ μπουμπούκια μου, κι ἔτσι σηκώθηκαν πάλι τὰ κεφαλάκια τους. Ὃταν ἔρθῃ ὁ ἥλιος, θὰ φιλήσῃ ἕνα ἕνα τὰ μπουμπούκια μου, καὶ ἔ'ανοίξουν τὰ φύλλα τους, νὰ σκορπίσουν γύρω τους τὴ μυρουδιά».

— «Ἐέρεις πότε θὰ ἔρθῃ;» ρώτησα πάλι τὴν τριανταφυλλιά. Αὐτὴ ὅμως ὄλο κι ἔκανε θρ! θρρρ!, χωρὶς νὰ μοῦ δίνη ἄλλη ἀπόκριση.

4

Τράβηξα λυπημένη τὸ δρόμο μου. Πόσο σκοτεινὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος!

Θὰ ἔβαζα τὶς φωνές, ἀν δὲν ἄκουα ἕνα ὄμορφο, πολὺ ὄμορφο κελάηδισμα.

«Πουλάκι μου!» τοῦ φωνάζω. Ἦθελα νὰ τὸ ρωτήσω γιὰ τὸν ἥλιο.

Αὐτὸ παύει τὸ κελάηδισμα κι ἔρχεται πάνω μου.

«Τί θέλεις, Δαφνούλα μου;» μοῦ λέει μὲ φωνὴ ἀνθρώπινη.

Ἐγὼ τὸ πιάνω στὰ χέρια μου. Καὶ ποιό πουλί βλέπω τότε πὼς ἦταν; Ἐ-

κείνο με τὰ κίτρινα στὰ φτερά του, πού τὸ βρῆκα νεκρὸ καὶ τὸ θάψαμε!

«Ζῆς» τοῦ λέω, πουλάκι μου;»

— «Ναί, ναί, ζῶ» μοῦ εἶπε. «Γιὰ πές μου τώρα, τί θέλεις, τί ζητᾶς;»

— «Γιὰ τὸν ἥλιο» τοῦ λέω. θέλω νὰ δῶ τὸν ἥλιο!»

— «Τώρα θὰ τὸν δῆς!» μοῦ ἀπαντᾷ καὶ πετᾷ, φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ἀνεβαίνει στὴν κορυφή τοῦ πιὸ ψηλότερου δέντρου. Καὶ ἀπὸ κει ἀρχίζει νὰ κελαηδῇ. ὦ, τί ὠραία πού κελαηδοῦσε! Πρῶτα σιγά, ὕστερα πιὸ δυνατά, καὶ στὸ τέλος τόσο δυνατά, πού ὅλα γύρω τὰ λουλούδια σήκωσαν ἀπάνω τὰ κεφαλάκια τους, καὶ ὅλα τὰ ζῶα στὸ δάσος ἔτρεξαν ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Σὲ λίγο ἀρχισα νὰ χοροπηδῶ κι ἐγώ, γιατί πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα πρόβαλε ὀλολαμπρος ὁ ἥλιος μου. Τὰ σύννεφα ἔτρεξαν ὅσο μπορούσαν, νὰ κρυφτοῦν. Ὁ ἀνεμος κάθισε ἡσυχος σὰν ἀρνάκι στὰ πόδια τοῦ ἥλιου. Ἡ βροχὴ κρύφτηκε μέσα στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ μιὰ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὡς τὴν ἄλλη ἀπλώθηκε ἓνα ὠραιότατο οὐράνιο τόξο.

« Καλῶς μου τον, τὸν ἥλιο μου. καλῶς τον » φώναξα καὶ τοῦ ἔστειλα φιλιά, καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξύπνησα.

27. Ὁ Ἀλέκος ἄρρωστος.

1

Ὅταν ἄρχιζε ἡ ἀνοιξὴ μιὰ μέρα ὁ Ἀλέκος δὲν πῆγε σχολεῖο.

Μὲ λύπη τους ἔμαθαν ἡ δασκάλισσα καὶ ὄλα τὰ παιδιὰ, πὼς ὁ Ἀλέκος εἶχε ἄρρωστήσει. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὄλους λυπήθηκαν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα.

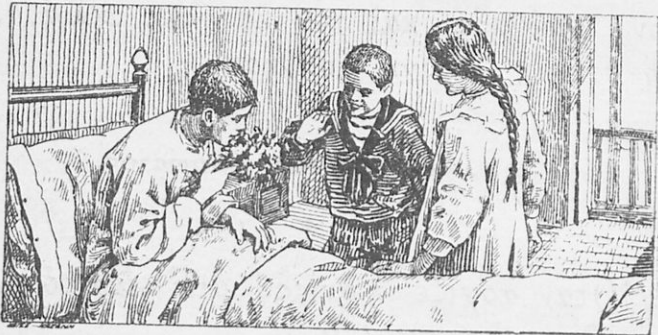
Τὸ μεσημέρι τὸ εἶπαν τῆς μητέρας τους.

Ἡ μητέρα εἶπε: « Τὸ ἔμαθα, καὶ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἔχει ὁ καημένος πυρετό, μὰ πιστεύω πὼς γρήγορα θὰ γίνῃ καλά. Ἄμα φάτε, θὰ σᾶς δώσω νὰ τοῦ πᾶτε γάλα καὶ πορτοκάλια ».

— « Νὰ κόψωμε καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸ ἀυλάκι τοῦ μύλου, νὰ τοῦ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μπουκετάκι; » ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— « Ἔκαμες πολὺ καλά, πού τὸ συλλογίστηκες, κόρη μου » εἶπε ἡ μητέρα.

Πόσο χάρηκε ὁ Ἀλέκος σὰν εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του!

«Αχ, τί ὄμορφα πού θά εἶναι ἔξω» εἶπε ὁ Ἀλέκος μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες.

— «Μὴ λυπᾶσαι» εἶπε ἡ Δαφνούλα· γρήγορα θά γίνης καλά, καὶ θά τρέχουμε μαζί στα λιβάδια καὶ οἱ τρεῖς μας, καὶ θά μαζεύουμε μενεξέδες ὅσους θέλομε».

2

Καὶ ἀληθινά, σὲ λίγες ἡμέρες ὁ Ἀλέκος ἔγινε καλά.

Κόντευε πιά ἡ Λαμπρή. Μαζί μὲ τὴ Δαφνούλα καὶ τὸ Γιῶργο ἔκοψαν λουλούδια, καὶ τὰ πῆγαν στὴν ἐκκλησία, νὰ στολίσουν τὸν ἐπιτάφιο. Οἱ μητέρες τοὺς βοηθοῦσαν κι οἱ δυὸ στὸ στόλισμα.

Ὁ πατέρας τῆς Δαφνούλας καὶ τοῦ Γιῶρ-
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

γου προσκάλεσε τὴ μητέρα τοῦ Ἀλέκου καὶ
γιόρτασαν μαζί τὴ Λαμπρή.

Τὶ ὠραῖα ποὺ ἔψαλαν τὸ « Χριστὸς ἀνέ-
στη » τὰ τρία ἀγαπημένα παιδιὰ!

28. Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιώργο, πῶς ὁ
Ἅι-Γιώργης σκότωσε τὸ δράκοντα.

1

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ χωριά εἶναι τὸ ἐκκλη-
σάκι τοῦ Ἅι-Γιώργη.

Ἐκεῖ κάθε χρόνο κάνουν πανηγύρι, με-
χαρὰ κι ἀδερφωμένοι, ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἀπὸ
τὰ δυὸ χωριά.

Ἡ κυρούλα πῆγε ἐκεῖ καὶ ἀναψε στὸν
ἅγιο γιὰ τὸ Γιώργο τῆς μιὰ λαμπάδα, με-
γάλη σὰν τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ ἀπόγεμα ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχο-
λείου ἦρθαν νὰ ποῦν τοῦ Γιώργου τὸ
« χρόνια πολλά ».

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου φίλεψε τὰ παι-
διὰ γλυκίσματα, καμωμένα μὲ τὸ χέρι τῆς.

2

« Κυρούλα, γιατί ὁ Ἅι-Γιώργης εἶναι
ζωγραφισμένος στὴν εἰκόνα του καὶ σκο-

τώνει τὸν πράσινο δράκοντα μὲ τὰ φτερά;» ρώτησε ὁ Γεώργιος τὸ βράδυ.

Καὶ νὰ τί εἶπε ἡ κυρούλα:

«Μιά φορά κι ἓναν καιρό, μιὰ μεγάλη πολιτεία εἶχε μόνο ἓνα πηγάδι γιὰ νὰ παίρνουν οἱ ἄνθρωποι νερό.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ τὸ εἶχε πιάσει ἓνας δράκοντας, καὶ δὲν ἄφηνε τὸ νερὸ νὰ τρέξει, ἂν δὲν τοῦ πήγαιναν κάθε μέρα γιὰ φαγὶ του μιὰ κοπέλα.

Κάποτε ἔπεσε ὁ κληρὸς καὶ στὴν κόρη τὴ μονάκριβη τοῦ βασιλιᾶ.

Ἔτσι, σὰν τῆς ἔπεσε ὁ κληρὸς, ἔδεσαν τὴ βασιλοπούλα κοντὰ στὸ πηγάδι, καὶ πῆγαν καὶ κλείστηκαν ὅλοι στὰ σπίτια τους μὲ κλάματα καὶ θρήνους.

Ἐκλαιγε καὶ ἡ ὁμορφὴ βασιλοπούλα, ποὺ θὰ ἔχανε τόσο γρήγορα καὶ μὲ τέτοιον τρόπο τὴ ζωὴ της.

Ἐξαφνα βλέπει νὰ ἔρχεται, καθάλα στὸ ἄσπρο ἄλογό του, ἓνας ὠραῖος νέος μὲ τὸ κοντάρι στὸ χέρι.

Σιμώνει τὸ παλικᾶρι καὶ ρωτᾷ τὴ βασιλοπούλα: «Τί ἔχεις, κόρη μου, καὶ κλαῖς;»

Ἡ βασιλοπούλα, πνιγμένη στὸ κλάμα, τοῦ εἶπε ποιὸ θλιβερὸ τέλος τὴν περίμενε.

« Έχε θάρρος » εἶπε τὸ παλικάρι.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνακατώθηκε μὲ τρομερὸ βουητὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὁ δράκοντας πετάχτηκε ἔξω, μουγκρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ φοβερά του δόντια.

« Ἀχά! μουγκρίζε, ὡς τώρα εἶχα ἓνα, καὶ τώρα δύο ».

— « Φύγε, παλικάρι μου, φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, φύγε! »

Μὰ τὸ παλικάρι ἄφοβα σηκώνει τὸ κοντάρι του, χτυπᾷ καὶ ξαναχτυπᾷ τὸ δράκοντα, καὶ τὸν σκοτώνει.

— « Πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, νὰ σοῦ χαρίσῃ ὅ,τι ζητήσης » λέει ἡ βασιλοπούλα.

— « Εἶμαι ὁ Ἅγι-Γιώργης! » λέει τὸ παλικάρι· κι ἔγινε ἄφαντο.

— « Μεγάλο τ' ὄνομά σου καὶ ἡ δύναμή σου » εἶπε κάνοντας τὸ σταυρό της ἡ βασιλοπούλα, κι ἔτρεξε στὸ παλάτι.

— « Χαρὰ πού θὰ πῆραν ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα! » εἶπε χτυπώντας τὰ χεράκια του ὁ Γιώργος. « Καὶ τὸ νερό; τί ἔγινε τὸ νερό, κυρούλα. »

— « Ἀπὸ τότε τρέχει νύχτα καὶ μέρα χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Πολλὰ χρόνια πέρασαν

ἀπὸ τότε, μὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεχνοῦν τὸ καλὸ πὺ τὸς ἔκαμε ὁ Ἅι-Γιώργης» εἶπε κυρούλα.

29. Ἡ πρωτομαγιά.

1

Τὴν πρωτομαγιά ἡ δασκάλισσα πῆρε ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου καὶ πῆγαν ἔξω στὴν ἔξοχή.

«Παιδιά, εἶπε, νὰ μαζέψετε λουλούδια, νὰ κάμωμε ἓνα στεφάνι γιὰ τὸ σχολεῖο μας καὶ νὰ κάμετε καὶ τὸ καθένα σας ἀπὸ ἓνα γιὰ τὸ σπίτι σας. Νὰ προσέξετε νὰ κόψετε ὅσα μᾶς χρειάζονται. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ παιδιά νὰ πατοῦν τὰ λουλούδια, ἢ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τὰ πετοῦν. Νιώθουν καὶ τὰ λουλούδια χαρὰ καὶ λύπη· χαίρονται γιὰ κείνους πὺ τὰ χαίρονται, καὶ λυποῦνται γιὰ κείνους πὺ τὰ περιφρονοῦν ἢ τὰ κόβουν ἄσπλαχνα».

2

Τὰ παιδιά ἀνθοστεφανωμένα ἔπαιζαν καὶ χόρεψαν.

Πρώτη ἔσυρε τὸ χορὸ ἡ διδασκάλισσα.
Ὡ! τί ώραῖα ἦταν νὰ βλέπη κανεὶς

ἐκεῖνο τὸ χορό! Ἡ δασκάλισσα φαινό-
ταν σὰ μάνα, μὲ τόσα πολλὰ παιδάκια.

Ἡ Δαφνούλα τραγουδοῦσε πρώτη τὸ τρα-
γούδι τῆς πρωτομαγιάς, καὶ ὕστερα τὸ κελαη-
δοῦσαν σὰν πουλάκια ὅλα μαζὶ τὰ παιδιά.

3

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε, νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κείνα
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν,
τῆς γῆς ἀγγελούδια,
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούρια τραγούδια
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Οἱ κῆποι, πού στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
μεμιᾶς μοσκοδόλησαν
κι ἀνθίσαν, γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται
καθρέφτης, καὶ πάλι
τὸ κύμα τῆς χύνεται
τραγούδι νὰ ψάλῃ
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει,
κι ἀπτὸν ἀγκαθόβατο
δροσούλα σταλάζει
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιὰ ραντισμένα
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

4

Ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δάφνουλας,
τραγούδησε ἓνα ἀστεῖο τραγούδι:

Μία φορά κι ἕναν καιρό,
ἔστησ' ὁ λαγὸς χορό·
καὶ τ' ἀηδόνι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε
κι ὄλοι σάστιζαν ἐκεῖ.

30. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.

1

Μία Κυριακὴ ὁ παππούς μὲ τὸ Γιῶργο
καὶ τὴ Δαφνούλα πῆγαν κάτω στὴν ἀκρο-
γιαλιά, νὰ ψαρέψουν μὲ τ' ἀγκίστρια.

Βρῆκαν ἐκεῖ μεγάλη τρικυμία, καὶ κάθι-
σαν ἀπάνω σ' ἕνα βράχο, νὰ καμαρώσουν τὰ
κύματα ποὺ ἔσπαζαν μὲ βόγχο στὸ ἀκρο-
γιάλι καὶ τίναζαν ψηλὰ τοὺς ἀφρούς.

Κάποτε ὁ παππούς ἀναστενάξε.

«Γιατί ἀναστενάξεις, παππού; Θυμᾶσαι
τὰ ταξίδια σου;» ρώτησε ὁ Γιῶργος.

2

— «Ναί, καὶ κάτι ἄλλο» εἶπε ὁ παπ-
πούς καὶ ἄρχισε:

«Ἔτσι, καὶ ἀκόμη πιὸ μεγάλη φουρτούνα

ἦταν μιὰ μέρα. Ἦμουν τότε δεκαοχτώ χρονῶν παλικάρι, καὶ δούλευα στὸ καράβι τοῦ θείου μου, τοῦ καπετὰν Γιώργη. Εἶχαμε κάμποσες μέρες με τὸ καράβι μας ἀραγμένο ἐδῶ στὸ λιμανάκι.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ μητέρα μου εἶχε μείνει χήρα.

Τὸν καπετὰν Φῶτο Λιόντα, τὸν πατέρα μου, τὸν εἶχαν καταπιεῖ τ' ἀχόρταγα κύματα μὲ τὸ καράβι καὶ μὲ ὅλους τοὺς ναῦτες.

Λίγους μῆνες ὑστερώτερα μάθαμε πὼς ναυάγησε καὶ τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Βαγγέλη, ποὺ δούλευε ὁ μικρότερος ἀδερφός μου, ὁ Σταμάτης, ὡς δεκάξι χρονῶν ἀμούστακο παλικάρι.

Μάθαμε πὼς εἶχαν ὅλοι γλιτώσει, μὰ ποῦ βρῖσκονταν, κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μᾶς τὸ πῆ.

3

Ἐξαφνα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, βλέπομε ἓνα ξένο καράβι νὰ χτυπᾷ στὴν ξέρα ἐκεῖ ἀντίκρυ, καὶ νὰ γέρνη μὲ τὸ πλευρό.

Στὴ στιγμὴ, ὅλα τὰ παλικάρια πηδοῦμε στὶς βάρκες, καὶ τραβώντας τὰ κουπιὰ μὲ τὰ μπρούντζινα χέρια μας, φτάνομε στὸ καράβι

καὶ φέρνομε ἔξω τὸν καραβοκύρη καὶ τοὺς ναῦτες του.

Μετρώντας τοὺς ναῦτες του ὁ καραβοκύρης ἀναστέναξε καὶ εἶπε: «Κρῖμα, μοῦ λείπει τὸ καλῦτερο ναυτόπουλο. Πῶς ἔμεινε αὐτὸ μέσα στὸ καράβι;»

4

Μόλις ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια, τρέχω νὰ πηδήσω στὴ βάρκα μου.

«Αυπήσου με» φωνάζει ἡ χαροκαμένη μητέρα μου. Τὸν πατέρα σου μοῦ τὸν πῆρε ἡ θάλασσα· ποιὸς ξέρει, τί μοῦ ἔκαμε καὶ τὸ Στάμο μου; . . . Ἄντρέα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσης παντέρημα;»

Καὶ μὲ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της, ὅσο μποροῦσε σφιχτότερα.

Βουνα ἦταν τώρα τὰ κύματα. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναμπῆ σὲ βάρκα.

Μεμιάς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της μάνας μου, πηδῶ στὴ βάρκα καὶ τραβῶ τὰ κουπιὰ μὲ ὄλη μου τὴ δύναμη.

Τὰ κύματα πηδοῦν μπροστά μου, γίνονται ψηλά σὰ βουινὰ κι ἔρχονται καταπάνω μου. Σὰ νὰ ἤθελαν νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ μὴν πάω.

Τίποτα ἐγώ, τῆ δουλειά μου! Εἶχα πάρει ἀπόραση νὰ φτάσω στὸ καράβι, νὰ τὸν σώσω.

Καὶ ἄδικα δὲν πάλεψα. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος στὸ καράβι.

Τί τράβηξα ἐγώ, μὰ καὶ τί τράβηξε καὶ αὐτὸς ὅσο νὰ μπῆ στὴ βάρκα, μὴ ρωτᾶτε.

Δὲ μοῦ λέτε ὅμως πῶς μοῦ φάνηκε, ὅταν εἶδα ποιὸν εἶχα σώσει; Εἶχα σώσει τὸ Στάμο, τὸν ἀδερφό μου!

Ἀπὸ μακριὰ ἄρχισα νὰ φωνάζω στὴ μητέρα μου, ποῦ ἦταν στὴν ἀκρογιαλιά :

«Μάνα! σοῦ φέρνω τὸ Στάμο!»

Ἡ μητέρα τ' ἄκουσε ὅταν πλησίαζα κι ἔπεσε χάμω λιγοθυμισμένη.

Τῆ συνεφέραμε γρήγορα καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Στάμου.

5

Ἡ Δαφνούλα σφίγγει δυνατὰ στὴ μικρούλα τῆς ἀγκαλιά τὸν παππού τῆς. Θαρρεῖ πῶς τώρα θὰ χυθοῦν τὰ κύματα, νὰ τῆς ἀρπάξουν τὸν ἀγαπημένο τῆς παππού.

«Κι ἐγὼ ναυτόπουλο θὰ γίνω!» λέει ὁ Γιώργος.

— « Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιῶσῃ νὰ γίνῃς, παιδί μου » λέει ὁ παππούς μὲ χαμάρι.

31. Διακοπές.

Ἐπιτέλους ἔφτατε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε τὸ σχολεῖο ν' ἀφήσῃ, μὲ λύπη του, τὰ παιδάκια του νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος εἶναι γεμάτοι χαρά, γιατί ἡ Δαφνούλα τὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο θὰ πάῃ στὴν τρίτη τάξη, καὶ ὁ Γιώργος στὴ δεύτερη.

« Πόσο εὐχαριστημένη ἦταν ἡ δασκάλισσά μας, εἶπε ἡ Δαφνούλα, ποὺ προβιβάστηκαν ὅλα τὰ παιδιά! Καὶ ἓνα νὰ ἔμενε στὴν ἴδια τάξη, μάς εἶπε, θὰ λυπόταν παρὰ πολὺ».

— « Τί ὠραία τώρα! » εἶπε ὁ Γιώργος. « Θὰ πᾶμε κι ἐμεῖς στὰ χωράφια μας, νὰ θερίσωμε τὰ σπαρτά μας ».

— « Καὶ τί ὄμορφα θὰ κοιμούμαστε μὲ τὸν παππού, τὸ βράδυ στὸ ἄλωνι. Ἄχ, πόσο μ' ἀρέσει ἡ μυρουδιά τοῦ θερισμένου σιταριοῦ! » εἶπε ἡ Δαφνούλα.

— « Καὶ τὸν Αὐγουστο θὰ πηγαίνομε μὲ τὸν παππού ἢ μὲ τὴν κυρούλα πρῶτ' πρῶτ' ».

στ' ἀμπέλια μας, νὰ μαζεύωμε τὰ σῦκα μας, ἢ θὰ κατεβαίνωμε στὸ ἀκρογιάλι νὰ κολυμποῦμε» εἶπε ὁ Γεωργός.

— «Καὶ ὕστερα, Σεπτέμβριος! καὶ...
..... πάλι στὸ σχολεῖο μας! Τί ὠραῖα περνᾷ ὁ καιρός» φώναξε ἡ Δαφνούλα.

Τὰ παιδάκια φεύγουν μὲ χαρά, τὸ σχολεῖο ὅμως μένει μελαγχολικό, ἔρημο. Δὲ θ' ἀκούση τώρα μέσα του τὰ παιδάκια νὰ τραγουδοῦν.

«Μπά! εἶπε παρηγορώντας τὸν ἑαυτό του, δυὸ τρεῖς μῆνες εἶναι θὰ περάσουν, καὶ πάλι θὰ τὰ δῶ νὰ μοῦ ἔρθουν, γεμάτα χαρὰ καὶ ὑγεία».

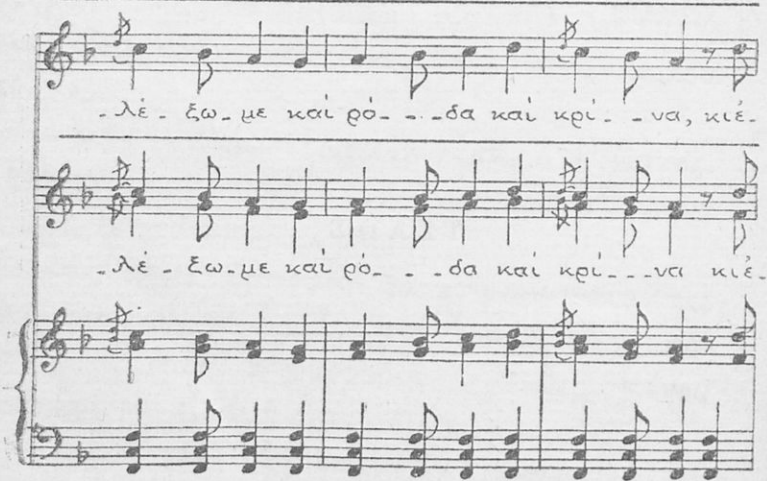
Τ Ε Λ Ο Σ

-1-
Ἡ πρωτομαγιά

Με χάρη. Διασκευὴ Ξηρέλλο
"Ένας 1 Στροφή
λου. λούδια νά δια.
"Όλοι 2 Στροφή
- λούδια νά δια.

- λέ - ξω - με και ρό - - - - - σα και κρι - - - - - να, κιέ -
- λέ - ξω - με και ρό - - - - - σα και κρι - - - - - να κιέ -

- λᾶ - τε νᾶ πλε-ξω-με στε-φα- - νια με

λᾶ - τε νᾶ πλε-ξω-με στε-φα- - νια με

The first system consists of three staves. The top staff is a vocal line with lyrics. The middle staff is another vocal line with lyrics. The bottom two staves are piano accompaniment, with the right hand playing chords and the left hand playing a bass line.

2 Στροφή

κεῖ - - να στο Μά - - η πού

“Ολοι 2 Στροφή

λου- κεῖ - να

The second system continues the musical score. It features two vocal lines and piano accompaniment. The first vocal line has lyrics and a double bar line with a repeat sign. The second vocal line has lyrics and a double bar line with a repeat sign. The piano accompaniment continues throughout.

σῆ - με - ρα προ - βάλ - λει σὴ γῆ στο
στο

The first system consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major, with lyrics 'σῆ - με - ρα προ - βάλ - λει σὴ γῆ στο' and a fermata over the final note. The middle staff is a single-line accompaniment. The bottom staff is a piano accompaniment with chords in the right hand and a bass line in the left hand.

Μά - η πού σῆ - με - ρα προ - βάλ - λει σὴ
1 Σπροφοῖ
Μά - η πού σῆ - με - ρα προ - βάλ - λει σὴ

The second system also consists of three staves. The top staff is a vocal line with lyrics 'Μά - η πού σῆ - με - ρα προ - βάλ - λει σὴ'. The middle staff is a single-line accompaniment with a first ending bracket labeled '1 Σπροφοῖ'. The bottom staff is a piano accompaniment. The system concludes with a double bar line and a repeat sign.

γῆ σπῶ

2. Στροφή Ἐπὶ δὸς

γῆ σπῶ Μὲ ἀν-θούς καὶ

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line with lyrics 'γῆ σπῶ'. The second staff is another vocal line with lyrics 'γῆ σπῶ' and 'Μὲ ἀν-θούς καὶ'. Above the second staff, there is a double bar line followed by the text '2. Στροφή Ἐπὶ δὸς'. The third staff is a piano accompaniment consisting of two staves (treble and bass clef).

Ἀπ' τὴν ἀρχὴν

μὲ λου-λού-δια μὲ χα-ρές καὶ μὲ τρα-γούδια

The second system of the musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line with lyrics 'μὲ λου-λού-δια μὲ χα-ρές καὶ μὲ τρα-γούδια'. Above the second staff, there is the text 'Ἀπ' τὴν ἀρχὴν'. The second and third staves are piano accompaniment consisting of two staves (treble and bass clef). There are decorative symbols at the end of the second and third staves.

-1-

Μιά φορά κι ἔναν καιρὸ(*)

Ζωηρὰ

The musical score consists of three systems, each with a vocal line and a piano accompaniment. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 2/4. The first system shows the vocal line starting with a treble clef and a double bar line, followed by the lyrics 'Μιά φο — ρά'. The piano accompaniment is in a grand staff with treble and bass clefs. The second system continues the vocal line with 'μιά φο — ρά — — — — — μιά φο —'. The piano accompaniment continues with chords and moving lines. The third system concludes the vocal line with '- ρά κι ἔ — ναν και — ρὸ'. The piano accompaniment ends with a double bar line and repeat dots.

(*) Κάθε στροφή πρώτ'α τὴν τραγουδεῖ ἕνας, κί ὕστερα ὅλοι μαζί.

μια φο — ρά κλει —

- ναν και ρό — ε — στη —

σ'ό λα — γος χο — ρό.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελ.
1. Ο νέος μαθητής.....	3
2. Τò αγοράκι	4
3. Γιατί ό Γιώργος και ή Δαφνούλα άργησαν να πάνε σχολείο.	5
4. Τò λυπημένο αγοράκι	7
5. Ο Γιώργος παίζει τό τόπι με τόν 'Αλέκο.....	8
6. Η Δαφνούλα παίζει με τ' άλλα κορίτσια.....	9
7. Ο Φουντούκος.....	12
8. Η χαρά του 'Αλέκου.....	13
9. Η μέλισσα.....	15
10. Προσευχή.....	16
11. Τò χωριουδάκι που κάθονται ή Δαφνούλα και ό Γιώργος..	17
12. Ο Γιώργος λέει τήν ιστορία του γαιδάρου, του λύκου και τής άλεπούς.....	18
13. Η Δαφνούλα βοηθεί τή μητέρα της.....	26
14. Πώς άπόχτησε ή Δαφνούλα μιá χήνα.....	28
15. Οί χήνες.....	31
16. Ο Γιώργος και τό παπί του.....	31
17. Τά ζώα	33
18. Ο 'Αλέκος και ή κατούλα του.....	33
19. Ο Βορίης και ό Νοτιάς.....	35
20. Τò χιόνι	39
21. Πώς παίζουν ή Δαφνούλα και ό Γιώργος.....	40
22. Οί τρεις πεταλούδες.....	43
23. Η Δαφνούλα και τό παιδάκι.....	47
24. Τò χελιδόνι, τό ποντίκι και ή νυχτερίδα.....	48
25. Ο Γιώργος και ή Δαφνούλα έθαψαν ένα πουλάκι.....	53
26. Τò όνειρο τής Δαφνούλας.....	54
27. Ο 'Αλέκος έρρωστος.....	59
28. Η κυρούλα λέει στό Γιώργο πώς ό 'Αι-Γιώργος σκότωσε τό δράκοντα	61
29. Η πρωτομαγιά	64
30. Πώς ό παππούς έσωσε τόν άδερφό του.....	67
31. Διακοπές	71

Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ

(Σχεδιάσματα Η. Ρούμπου).

1. Τά παιδιά στόν τρύγο.....	6
2. Η προσευχή.....	16
3. Τò χωριουδάκι.....	17
4. Ο κύρ Μεντής σηκώνει τό πόδι	24
5. Μιά κλοτσιά και πάει ή κυρά Μαριώ.....	25
6. Τò περιβόλι και οι χήνες του μπάρμπα-Πέτρου.....	30
7. Πηγαίνουν μενεξέδες στόν έρρωστο φίλο.....	60

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Δ. & Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Ἀθήναι—Ὀδὸς Σταδίου 56

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

(Γραμμένα στὴ δημοτικὴ).

1. ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΜΕΡΟΣ Α'. τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κράτους (ὁ «Ἡλιος».
2. ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΜΕΡΟΣ Β'. Ἐ. Παπαμιχαήλ.
3. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ἀναγνωστικὸ Β' δημοτικοῦ Μ. Κλεάνθους καὶ Μ. Παπαμαύρου.
4. ΟΔΥΣΣΕΙΑ (διασκευή). Ἀναγνωστικὸ Γ' δημοτικοῦ Δ. Ἀνδρεάδου.
5. Ἡ ΗΛΙΟΣ. Ἀναγνωστικὸ Γ' δημοτικοῦ Ἐπ. Παπαμιχαήλ καὶ Δ. Βουτυρά.

(Γραμμένα στὴν καθαρεύουσα).

6. Ο ΝΕΟΣ ΓΕΩΡΓΟΣ. Ἀναγνωσματάριον Δ' δημοτικοῦ Γαλ. Καζανιτζάκη.
7. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ Δ' δημοτικοῦ Μ.λ. Βρατσάνου.
8. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ Ε' δημοτικοῦ Μ. Σικελλαροπούλου—Χ. Κυριακάτου—Ἐλ. Ρουσοπούλου.

0020561078

